

Giới thiệu Rực Rỡ Màu Phong

Mang một màu sắc mới cho dòng truyện ngôn tình, Rực Rỡ Màu Phong mở ra một thế giới muôn màu về tình yêu. Để nói về một màu sắc tượng trưng, đương nhiên mỗi người đều chọn cho mình một màu phù hợp. Ở trong tác phẩm này, người đọc sẽ nhìn nhận rõ hơn về tình yêu, từ đó sẽ đồng cảm với sự lựa chọn của tác giả Ony. Đến với truyện hay để cùng đến với những cung bậc cảm xúc khác nhau.

Màu kí ức..

Những hạnh phúc bất chợt đến.

Nhưng rồi chợt tan biến như chưa từng bắt đầu.

"Thứ nào chàng muốn, em nhất định sẽ thực hiện được"

Những lời hứa, vang lên.

"Ta chỉ muốn, nàng không được phép phản bội ta.."

Đôi mắt xanh dương, khẽ nhắc nhở.

"Em tuyệt đối sẽ không phản bội chàng. "

"Giữa ta và nàng, tuyệt đối sẽ không có tình yêu..."

Bạn đang đọc truyện *Rực Rỡ Màu Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Chapter 1

Màu kí ức..

Những hạnh phúc bất chợt đến.

Nhưng rồi chợt tan biến như chưa từng bắt đầu.

"Thứ nào chàng muốn, em nhất định sẽ thực hiện được"

Những lời hứa, vang lên.

"Ta chỉ muốn, nàng không được phép phản bội ta.."

Đôi mắt xanh dương, khẽ nhắc nhở.

"Em tuyệt đối sẽ không phản bội chàng.. "

"Giữa ta và nàng, tuyệt đối sẽ không có tình yêu..."

Chapter 1

Ran cầm chiếc lược bằng tay phải, từng chút một chải lại mái tóc của mình, vuốt tóc thả xuống lưng, động lại những dư âm đã cũ. Ran im lặng, nhìn chiếc lược trong tay mình khẽ rơi xuống nền nhà. Tiếng cách vang lên, chúng làm cho cô giật mình, cúi xuống nhặt lên một cách vội vã. Ran nhìn thấy bàn tay mình khẽ run, cô nhủ thầm, lập tức một nét buồn hiện lên trên khuôn mặt.

Ran trầm lại, việc cô sắp làm, không phải lần đầu. Thế mà vẫn không thể làm mình bình tĩnh lại, trái lại, cứ sau mỗi lần làm việc ấy, cô lại có thêm những suy nghĩ không phải ở ai cũng có. Ran để chiếc lược lên bàn trang điểm, không chút may mắn rung động. Cô cố gắng lướt ra ngoài, bàn chân trĩu nặng.

Rừng phong hoang sơ, những cánh phong bay là đà ngay trước tầm mắt. Ran trầm lắng, cố gắng tìm một lại một bóng hình giữa những nền trời hiem hoi còn sót lại. Đôi mắt màu trời, long lanh một vùng kí ức. Ran nhìn chúng, trong suy nghĩ miên man còn chút gì đó sót lại. Tất cả chỉ là hàng vạn câu hỏi. Mà câu trả lời không ở nơi cô.

"Thật sự phải như thế sao?"

Vô tình, môi cô khẽ mấp máy. Kí ức trở về, ngày hôm ấy. Nhưng trả lời cô chỉ có những chiếc lá vẫn nghiêng mình trong gió, đông đưa, xào xạc, rồi chậm chậm rơi xuống nền đất. Đôi mắt màu xanh trời, vẫn thế, vẫn nhìn cô bằng một đôi mắt nồng nàn, nhưng bên trong đó. Liệu có chút nào là dành cho cô?

Căn phòng dịu dịu tỏa ra một mùi hương đinh lăng. Người cô yêu đang ở đó, đôi mắt màu xanh trời nhìn thẳng vào cô, không mảy may rung động. Ran im lặng, cố gắng tìm lại chút bình tĩnh trước anh. Nhưng mọi thứ đều vô nghĩa. Câu hỏi của cô, dường như không làm anh suy nghĩ. Anh tiến lại gần cô, để bàn tay mình khẽ chạm vào gương mặt cô, nâng nhẹ cằm của cô. Đôi mắt anh không hề có chút gì gọi là tiếc nuối. Nó làm trái tim cô khẽ nhói đau.

"Không phải nàng sẽ làm tất cả những gì ta bảo sao?"

Câu hỏi ấy, anh luôn hỏi cô, mỗi lần giao cho cô một việc gì đó. Thường là những nhiệm vụ mà cô không thể chối từ. Từ miệng, một tràn nặng nề buông ra. Ánh mắt cô từ từ trở nên hoang dại. Giữa anh và cô, liệu có thể có được điều gì? Ngoài chút mảnh kí ức còn sót lại. Chúng từ từ vụn vỡ, những thứ cô trân trọng, những điều cô nâng niu.

"Mạng của em, thuộc về chàng.. em sẽ làm tất cả những gì anh bảo"

Đôi mắt ấy khẽ cười, người ấy đặt lên môi cô một nụ hôn, ấm áp, đầy dư vị. Nhưng rồi chính bàn tay ấy cũng dừng lại trên gò má cô, gạt đi giọt lệ trong đôi mắt màu xanh tím.

"Ta không nghĩ, nàng cũng biết khóc.. "

Thật nhẹ nhàng, thật khẽ. Nhưng cũng đủ làm trái tim cô xót xa. Cô lặng yên, nhìn người đàn ông trước mặt mình. Cô đã từng một dựa vào nơi ấy, chạm vào bờ vai, hôn lên má, một mình chiêm hữu hết tất cả những gì thuộc về anh. Nhưng hiện tại, cô nhận ra.. cô chưa từng thành công. Cô chỉ là một công cụ của anh, chỉ là một người thuộc hạ của anh..

Giọng nói của anh, vẫn vang bên tai. Nó là một mệnh lệnh, Ran bình thần cúi đầu.

"Ran... Đi đi "

Ran quay đi, để mình hòa với làn gió hây hây phả vào tâm trí. Giọng anh vẫn còn nhỏ dần, đi ư? Anh chưa từng muốn níu kéo cô, vậy mà sao cô vẫn còn hi vọng?

Ran cố gắng vẫy vùng ra những dòng suy nghĩ. Cô vẫn còn nhớ, những kí ức chấp vả trong cuộc sống của cô. Kí ức mặn mà, thấm đẫm giấc mơ hằng đêm. Nơi đây, là nơi hoang vu, anh dành tặng riêng cho cô. Cho những điều anh đang cố xây dựng.

Ran im lặng, mặc dù tất cả những chuyện đã xảy ra, cô chưa từng biết nên hối hận hay cảm ơn anh.

Lá phong khẽ nghiêng, để kí ức của cô cũng chao đảo theo.

Con mưa dai dẳng thấm dần xuống lớp đất dưới chân, nước mưa màu xanh nhàn nhạt đọng lại thành vũng, phản chiếu rõ hình ảnh của một cô bé, mái tóc ngắn ngắn dính đầy bùn đất, đôi mắt hoang dại nhìn vào chính gương mặt của cô trong chiếc gương nước.

Bộ váy đã ướt sũng, đôi chỗ chấp vả. Hai bàn tay bé nhỏ bám víu vào đầu gối, hoang mang lạ thường. Những người xung quanh đi qua, chẳng ai bỏ thí cho cô dù chỉ là một hào. Cứ thế, rồi từng người bước nhanh hơn, như tránh xa một cái gì đó thật xấu xa.

Lớp màn mỏng tanh của mưa tấp vào da thịt cô, hơi ẩm rồi bỏ cô. Nhưng cô ấy không hề có ý định tránh né cơn mưa kia. Cô vẫn im lặng, đón nhận từng trận mưa rơi xuống lòng đường. Nắng sẽ lên, khi cơn mưa vui đập mọi thứ.

Cô bé cúi đầu ôm lấy đầu gối bé nhỏ của mình, cơn gió lạnh khẽ tràn qua, gió mang theo hơi thở của mưa. Cô ấy ngồi yên, cố không nghĩ ngợi. Nhưng hiện tại, cả thân thể run lên vì phản đối. Những cơn roi dưới làn da vẫn còn để lại vết đỏ. Cả những nỗi đau, tất cả chúng thấm sâu vào kí ức của cô bé ấy.

Từ đằng xa, có tiếng bước chân. Cô bé ngước lên, để đôi mắt xanh tím tràn ngập trong vùng trời màu xanh dương. Cậu bé ấy, tiến về phía cô, không ngại sự dơ bẩn của cô. Đưa cho cô một chiếc bánh nướng. Ran nhận lấy nó, như thể nó sắp biến mất. Ngấu nghiến ăn.

Người bên cạnh vội nói với cậu bé.

"Xin chủ nhân cẩn thận"

Đôi mắt tím vô thần, khẽ ngước nhìn, nhưng cậu bé không quan tâm đến lời nói của người ấy. Một chiếc khăn rút ra từ bên hông, khẽ lau khuôn mặt cô một cách chậm rãi. Ran kinh ngạc, không nói nên lời. Thế nhưng, cảm xúc chẳng thể biểu hiện trên gương mặt ấy. Cậu bé dừng lại, nụ cười tỏa nắng.

"Cậu giữ lấy mà dùng nhé"

Cậu bé dúi vào tay cô một chiếc khăn. Chúng vẫn còn mùi hương của cậu, mùi mà cô chưa bao giờ thấy trước đây. Rồi người ấy đứng dậy, họ cùng nhau bước đi. Ran nhìn về hướng đó, phủ Kudo. Cậu bé là người của vương gia sao?

Ran không suy nghĩ, vội vã đứng dậy. Đôi mắt nhìn vào khoảng không. Cô sẽ không quên, tuyệt đối không bao giờ quên cái tên ấy.

Mưa vẫn còn tiếp diễn, Ran chạy vù đi trong cơn mưa, những giọt nước thấm vào lớp áo mỏng tanh. Căn nhà của cô ở khu bàn cùng nhất, đầy những phân chuột và mùi hôi. Ran đã quen với nó từ lâu rồi, cô chạy vào nhà, nhận ra nền đất nước cũng đang dâng lên.

Những đứa trẻ sợ hãi nép vào nhau. Người đàn ông nhìn cô, gương mặt đanh lại.

"Tiền đâu?"

Ran không trả lời, chỉ biết lắc đầu. Người đàn ông nổi giận, đôi mắt đục ngầu màu đỏ máu. Chiếc roi cứ thế vung lên, như đánh một bao cát. Ran co rúm người, nhưng tuyệt nhiên không có một giọt nước mắt nào. Cứ thế, thân thể chảy máu, chiếc áo cũng rách nát.

Hơi thở cô gấp gáp, nhịp thở cũng dần trở nên khó khăn hơn. Chỉ có chiếc khăn tay kia, và vẫn ở yên sâu trong lớp áo mỏng manh. Cuối cùng thì tiếng vút của roi trong không khí cũng dừng lại. Hắn vút cho cô một cái nhìn lạnh lẽo. Rồi bỏ đi.

Ran nằm trên sàn đất.

"Nhất định mình sẽ không chết"

Ran thở nặng nhọc, ru mình vào giấc ngủ chập chờn đến.

Bạn đang đọc truyện *Rực Rỡ Mâu Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chapter 2

“Vì sao chàng lại đối xử như thế với em? ”

“Vậy tại sao.. ta không được đối xử với nàng như thế?”

Đôi mắt xanh tím khê khàng, một bản nhạc trầm buồn vang lên. Hạnh phúc hay niềm đau, chính cô cũng chưa từng được phép chọn lựa.

Dường như thật khó để cảm thấy được chút ấm áp trong đôi mắt ấy.

Giấc mơ đưa con thuyền lênh đênh.

Vẫn là một ngày trong kí ức. Ran bản thân khi mở đôi mắt xanh tím ra, cơn mưa đã dừng hẳn, cả không khí cũng trở nên tốt hơn.

Ran mở mắt, chớp mi thật nhẹ. Ánh sáng tràn vào, Ran âm thầm nhìn những người đi ngang qua mình. Đánh giá có, tò mò có, thậm chí còn chút vẻ đùa cợt. Người đàn ông ấy đứng ở góc phòng. Hai bàn tay đặt gọn gàng trên bàn, đang đếm một vài tờ ngân phiếu.

Ran nhìn quanh quất. Nhận ra một điều gì đó. Ông ấy bán cô sao? Người đàn bà trong kí ức của cô đã ngoài năm mươi, thân hình béo tốt. Cả cách là lời cũng phong trần không kém. Ran sững sốt, cô nhìn những cách mà họ đang làm, một tốp lời kéo những người bước vào, tốp khác phe phẩy chiếc quạt trong tay mình. Nơi đây không phải là nơi nên ở mới đúng. Ran đứng bật dậy, cố gắng tiến lại gần người ấy.

“Xin đừng bán con đi..”

Người đàn ông chẳng chút quan tâm đến cô, nhanh chóng đá bay thân hình yếu ớt của cô. Người phụ nữ khê chau mày.

“Đừng làm nó bị thương, trong tương lai.. hắn sẽ là cây kiếm tiền của ta”

Người đàn ông cười hời hợt, chẳng thèm liếc nhìn Ran một lần, đứng đĩnh đi ra khỏi căn phòng.

Tiếng đùa cợt, tiếng cợt nhả, chúng làm Ran thấy sợ hơn là những lời vỗ về bên tai. Người phụ nữ ấy tiến lại gần, khê xoa những vết bầm, thật nhẹ tay, nhưng làm Ran cảm thấy tầng tầng lớp lớp đau đớn.

“Hãy ở đây với ta, ta hứa sẽ không tệ với con đâu”

Ran nhìn bà ấy, năm ấy, cô vừa tròn mười ba. Thân thể vẫn chưa trưởng thành, cả những suy nghĩ cũng chưa chín chắn, cô đưa đôi mắt nhìn bà, không chút xoay chuyển.

“Tôi không muốn”

Bà ấy nâng cằm cô lên, rồi tiếp tục quay lưng.

“Hãy phục tùng đi. Rồi ta hứa sẽ cho con một nơi để ở”

Giọng nói ma mị đầy mê hoặc, nhưng rồi bà ấy giữ lời. Bà ấy chưa từng ép cô làm việc gì mà cô không thích.

Những ngày tháng sau đó, là quãng thời gian khá dễ dàng với cô. Ran lớn dần lên, việc gì cũng làm, từ lâu, cô không thiếu mặc. Phụ rất nhiều việc lật vật, và bà ấy vẫn không đưa động gì đến cô nữa.

Ran cứ tưởng sẽ mãi ở trong tình trạng đó. Cô đã dần an phận với những tình cảnh mới, tất cả kí ức về những ngày chật vật giữa chốn đông người đã dần qua đi. Nhưng cuộc sống nào dễ dàng đến thế?

Chậm chậm thôi, ba năm trôi qua. Năm nay, cô tròn mười sáu. Mái tóc dài buông thả qua vai, đôi mắt đầy sắc ma mị, làn da trắng, cùng với tiếng nói êm ái. Chính cô cũng không ngờ đến những thay đổi của mình, chúng làm cho cô có linh cảm không hay.

Căn phòng của cô, hôm nay chợt đổi khác.

Tất cả đã được trang hoàng lại mới, bà ấy xuất hiện trước mặt cô. Đầy bí ẩn với nụ cười cách đây ba năm cô đã gặp gỡ. Bà ấy đưa cho cô một bộ váy, đúng kiểu của những người ở đây thường mặc. Ran kinh ngạc, cô vẫn còn nhớ những lời cợt nhả, những nếp sống bất thành văn ở đây.

Lần đầu tiên, cô cảm thấy mình như một món hàng trong tay người khác.

Ran vội vùng, cố gắng thoát khỏi tay những cô gái bên cạnh, cô không muốn, thật sự không muốn mình sẽ trở thành một vật làm ấm giường cho người khác. Người ấy chẳng hề xót thương, nhìn cô bằng ánh mắt trào phúng.

“Nếu ta đánh vào mặt người, người sẽ chẳng còn giá trị”

Ran im lặng, phun ra một bãi nước bọt. Cô khinh bỉ bà ấy, một con quỷ đội lốt người. Bà ấy không quan tâm đến điều đó, chỉ cầm lên một dụng cụ rất kì lạ. Ran nhìn nó, có chút không biết nên làm thế nào. Thanh gỗ với đường kính rất lớn.

Ran cảm lạnh, nhìn nó dí vào da thịt mình. Không để lại bất cứ tí vết, nhưng một luồng điện chạy dọc theo từng huyết quản, cô thấy tim mình đập thình thình, Ran hét lên, thất thanh, tưởng chừng mình sắp chết.

Đau đớn vô cùng tận, không thể nào kể hết được.

Kí ức trôi nổi, Ran cố gắng bám víu, nhưng vẫn tiếp tục là một đoạn trầm nữa.

Cô ngồi trước những người nam nhân bên dưới, không may suy nghĩ, thân thể hờ hênh, làn gió cũng khiến cô trở nên yếu ớt trước những đôi mắt thèm thưỡng bên dưới. Ran âm thầm quay đi, để đối diện với một đôi mắt màu xanh dương.

Chút kỉ niệm thoáng qua, dừng lại.

Người ấy cười với cô, rồi nâng li rượu trong tay lên, nhấp môi.

Đó là lần đầu tiên cô gặp anh, và cũng chính là nơi bắt đầu cho tất cả mọi thứ.. Những yêu thương không hồi đáp, những ái ân đầy tà mị, những yêu thương hồ hững. Và cả những cảm xúc mãi chẳng thể nói thành lời.

Bởi yêu một người... chưa bao giờ cần một lý do cụ thể nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Rực Rỡ Mậu Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chapter 3

Kí ức xoay vòng, nhàn nhã rơi trên vai. Thắm ướt.

Lệ hòa vào dòng người, chút hiu quạnh khiến vai khẽ run rẩy.

Ran chậm chậm nhìn họ, tất cả những người bên dưới, kẻ huyết sáo, kẻ giả vờ thanh cao nhưng lại đem đôi mắt tà mị nhìn cô, Ran khẽ run rẩy, cố gắng trốn tránh những cái nhìn bên dưới.

Đôi mắt cô chỉ không thể rời được đôi mắt anh. Đôi mắt xanh dương, với những nòng nân mà chính cô cũng không hiểu được. Người nhìn về phía cô, khẽ chớp mắt.

Có cái gì đó thật quen thuộc giữa họ, Ran âm thầm nghĩ, nhưng rồi lại một lần nữa, cột nhà bản thân mình ngu ngốc. Dù anh ấy là ai, thì chốn này cũng không phải là nơi mà một người như thế nên ở.

Những con số bắt đầu buông ra trên miệng của họ, Ran nhận ra họ chỉ cần một đêm của cô. Một chút trầm mặc trong đôi mắt màu xanh tím, cô bật dậy. Bước xuống đài. Người phụ nữ nhìn cô thoáng ngỡ ngàng, cô nhìn bà, khẽ nở nụ cười. Họ nắm lấy tay cô, một cách từ tốn. Đôi mắt như muốn xé xác cô ra từng mảnh, nhưng Ran chỉ mỉm cười.

Cái tên, xa lạ. Cô không phải là người họ đang rao giá. Ran cười, để bà ấy đến thật gần mình.

“Đừng ép tôi, chẳng phải bà cần tôi để kiếm tiền? Vậy thì đừng ép tôi”

“Mày đang nói gì thế?”

Ran quay gót vào trong, bà ấy vội vã trấn an tất cả, rồi cũng chạy theo cô.

Tiếng đập vỡ trong phòng vọng ra, con ranh ấy nghĩ nó là ai, mà khiến bà bề mặt trước bao nhiêu người? Đáng lẽ bà phải nhận ra, tuyệt đối nó không thuần phục dễ dàng như vậy.

Bà ấy bước vào phòng, bắn cho Ran cái nhìn sắc lạnh. Đối chọi với bà, chẳng thà cô chịu chết.

Ran im lặng trên giường, bộ váy đã được thay ra. Phấn son cũng không còn trên gương mặt, cô thật sự không quen. Bà ấy tiến lại gần cô, người phụ nữ trong ý thức cô rất mờ nhạt. Chỉ có những đòn roi là không bao giờ quên được. Bà ấy bắt chắp thái độ của cô, nắm lấy cổ tay cô mà siết. Ran nhú mảy, đau đớn của cái siết tay, không bằng vật hôm nọ.

Bà ấy cười, nói bên tai cô những lời lẽ không bao giờ cô có thể ngờ được.

“Ta thỏa mãn ngươi, ta không ép ngươi nữa, ta sẽ chờ đến khi ngươi cầu xin ta”

Họ kéo cô ra khỏi căn phòng cũ, đẩy cô vào vách tường. Nơi này là nhà kho, không hề có ai lui tới, Ran nhìn những tàn dư còn sót lại, chỉ có một mùi hôi bốc lên, chân cô chạm lớp rom dưới chân.

Đây là nơi nào?

Xung quanh không có gì, ngoại trừ một chiếc giá treo. Ran nhìn thấy những chiếc vòng sắt ở nơi đó. Họ để bàn tay cô vào chiếc vòng sắt, để cô lơ lửng trên không trung. Ran đã kinh, thì ra mọi thứ chỉ có chừng này thôi sao.

Để cô xem, họ có thể làm gì cô nào.

Ngày thứ nhất, chỉ có người phụ nữ ấy đến.

Bà ấy mang theo một chiếc roi sắt, trang phục đơn giản, cùng bữa tối bên cạnh. Ran chói mắt, cơ thể vẫn còn chưa quen được với nơi này. Cô tưởng chừng mình vừa trải qua hàng tháng bên trong này.

Người phụ nữ không hề nói một từ nào, liên tục quát những ngọn roi về phía cô. Nhưng tuyệt nhiên vẫn không động đến khuôn mặt cô. Cả thân hình toi tả trước ngọn roi như vũ bão. Ran cắn răng, nghe tiếng vụt bên tai, cô nhớ lại, người đàn ông ấy, cũng đã từng quát vào người cô như thế này.

Cô cắn răng, không để cho mình bật ra một tiếng kêu nào.

“Mình sẽ không chết, mình tuyệt đối sẽ không chết”

Ran đánh đồng, cố gắng hít thở, nhưng phổi như bị rách toạc, không khí không còn trước cô, không còn hiện hữu nữa. Ran lẳng lặng nhìn bà, rồi thấy ngọn roi vẫn tiếp tục vung lên, cô không thể chạy trốn, cũng không thể làm gì, ngoài chờ đợi nỗi đau tràn ngập khắp cơ thể.

Ran nhìn thấy trước mắt mình mờ dần, cô ngất đi.

Khi cô tỉnh dậy, cô nhận ra một sự ướt át trên bộ váy tan nát của mình, Ran cắn răng khi làn nước họ tạt vào cô khiến cả thân hình cô trở nên lạnh buốt.

Ran mở mắt từ từ, nó không còn, chiếc roi ấy. Cô cảm thấy cả cơ thể bùng dậy mạnh mẽ, cô cố gắng nhúc nhích, nhưng cô nhận ra, hể cô động người, một cơn đau đớn tràn qua khắp người. Ran biết, thân hình mình nát hết cả rồi.

Bà ấy vẫn ngồi ấy, nâng tách trà trên môi.

Ran cảm thấy có cái gì đó không ổn, cô nhìn bà, rồi lặng lẽ nói. Nhưng không thể, giọng cô khàn đặc, cô chỉ nghe thấy những tiếng gì đó xung quanh. Bà ấy vẫn ngồi, không ngừng thôi tách trà trong tay.

Ran nhìn quanh, nhận ra một chuỗi đau đớn, tay của cô, phồng lên. Một thứ chất lỏng tràn qua tay, chảy. Ran hét lên, nhưng giọng cô không phát ra tiếng nổi, cô cảm thấy như xương đang nứt ra, tan chảy bên trong.

Chất lỏng ấy là gì, cô không biết. Ran nhắm mắt, để cảm xúc trôi đi. Ran cắn răng, nước mắt không chảy ra, nhưng thật sự là đau đớn quá rồi. Cô không đau hàng, tuyệt đối không đau hàng đâu. Ran hít sâu, cố gắng lấy lại dũng cảm.

Nhưng ngay lập tức, chất lỏng ấy lại rót xuống, lần này là ở bả vai.

Ran cố gắng đứng yên, để nó dừng rơi xuống nữa. Da thịt phập phồng, những vết nứt làm cô muốn bật tiếng kêu mà cũng không được.

Lần này, cô không thể chịu đựng nữa, cô nắm chặt tay, lòng bàn tay rần rần máu chảy. Ran im lặng, nghe cơn đau cào cào trong tâm trí. Cô thêm một cuộc sống tự do, một giấc mơ không có gì ngoại trừ sự tự do. Cô không thể có được điều đó sao? Ran cười nhạt.

Kỉ ức sống động lần nữa tràn về, ủa vào trong cơ thể.

Lần thứ ba, cô tỉnh dậy bên trong căn phòng ấy. Lúc này cô đã nằm rũ trên sàn nhà, cả thân hình đau nhức, vết máu bệt thành vũng. Cô chưa mất máu đến chết cũng là kì tích lắm rồi. Ran mở mắt, cố gắng hít thở, xung quanh ẩm ướt, mùi mốc làm cô thấy mình khá hơn một chút. Cô vẫn còn sống sao?

Cô không thể chết được, Ran cố gắng nhắc người, nhưng không thể. Những cơn chuột bò qua, cô cũng không mấy may quan tâm.

Bà ấy không đến nữa, không rõ vì sao. Ran thầm cảm ơn, cô không chắc mình có thể chịu đựng sự tra tấn hơn nữa. Cô nhắm mắt, để mình tràn vào giấc mơ.

Cô thức giấc không biết bao nhiêu lần, cứ mỗi lần mở mắt, thì cơn đau lại làm cô suy nghĩ đi lần nữa. Nhưng Ran không dám ngủ, nếu cứ thế thì chắc chắn sẽ chết mất. Sao họ không giết cô đi, thay vì hành hạ cô thế này?

Cánh cửa bật tung, nỗi sợ đẩy lên, nhưng không có ai bước vào. Chỉ có một chậu nước nóng tạt vào người cô. Cơn bỏng rát ngay lập tức làm Ran tê liệt, đôi mắt mở ra kinh hãi.

Đêm ấy, cả thân hình cô ướt sũng, không phải chỉ vì nước. Máu chảy ra mỗi lần cô lết đi.

Ran ngồi dậy, tựa lưng vào tường, cố gắng ôm lấy thân hình của mình dưới bộ váy rách nát. Trời càng về khuya càng lạnh, Ran cố gắng hít thở, nhưng cả thân hình chỉ biết đón nhận cái lạnh mà không thể làm gì.

Mỗi lần thức giấc, là cơn đau tràn về.

Mỗi nhịp suy nghĩ, là từng nhịp máu chảy.

Mỗi lần chấp chờn trong những suy nghĩ miên man, là những kỉ niệm đau đớn.

Cô đã làm gì sao? Vì sao tất cả đều đối xử với cô như thế?

“Mình sẽ không chết... tuyệt đối không khuất phục”

Ran lầm nhảm, ôm lấy thân hình đau buốt của mình.

Lần thứ tư cô tỉnh dậy, xung quanh cô không phải là căn phòng đó nữa. Cả thân hình không còn vết máu, cô đang nằm trên giường, chiếc chăn trên người, cả thân hình tê dại. Ran hoang mang, y phục đã không còn.

Nụ cười ngạo nghễ của bà ấy vang lên.

“Người không có chọn lựa”

Ran không hiểu những gì bà ấy nói là gì, cô chỉ biết ngay sau khi cánh cửa khép lại, là ác mộng mà cô mãi cũng chẳng muốn nhớ về.

Những bàn tay, những tiếng cười nói. Cả những lời đã động của những tên ấy. Họ không phải là người. Họ tuyệt đối không phải là người.

Ran cảm thấy mình như đầu hàng tất cả, cô không thể vẫy vùng, cô chẳng thể la hét.

Chỉ có những giấc mộng tràn ra.

Ran cảm chiếc trâm lên, cố gắng đâm vào sâu vào trái tim đang đập thình thịch dưới da thịt mình.

Cô nhìn họ sợ hãi, cô thấy ánh mắt họ nhìn cô. Cô thấy ánh mắt thù hận của bà ấy. Phải, cô thà chết còn hơn.

Tiếng bước chân bước qua, Ran nghe như thanh âm ấy gần gũi lắm, nhưng cô vốn đã chẳng còn tí lực nào, chỉ biết nhắm nghiền đôi mắt của mình. Hơi thở thật khó khăn.

Đôi mắt xanh dừng lại nơi cô đang nằm, lướt nhanh qua người phụ nữ, bà ấy thoáng kinh ngạc, rồi vội quỳ xuống.

Họ nói gì đó, cô không thể nghe rõ, nhưng cô nhận ra một bàn tay bế mình lên, cô nghe thấy tiếng đập thình thịch bên trong lồng ngực người ấy.

Giọng anh vang lên, rõ ràng mà đầy uy quyền.

“Ta muốn nàng ấy”

Ran nghe như một con sóng vỗ về giấc ngủ, phải.. Anh đã từng nói.. muốn có được cô. Giấc mơ tiếp tục miên man... cho đến khi dừng lại.

Ran chậm rãi mở mắt, kí ức không phải là thứ cô tự điều khiển được.

Ran chậm rãi ra khỏi nhà, lê bước trên những con đường ngập tràn phong đỏ.

Kí ức của cô, chỉ toàn là hồi ức.. đen tối có, đau đớn có.. Nhưng tất cả, đều không là gì cả.

Ran thầm cười. Đón nhận một lá phong bên trong tay mình rơi xuống. Kí ức ngã nghiêng, cả thân hình cũng run rẩy trước gió.

“Nàng phải hứa, không được phản lại ta... tuyệt đối không được phản lại ta..”

Bạn đang đọc truyện *Rực Rỡ Mâu Phong* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chapter 4

Ngày Ran tỉnh dậy, cô nhận ra những âm thanh ù ù cứ vang lên trong tai. Cô chầm chậm mở mắt, nhận ra bên cạnh mình đang có một cái bóng của ai đó. Ran cố gắng tìm hiểu, nhưng càng cố gắng, thì cô vẫn không thể nhận ra đó là ai. Cứ thế, cô cố gắng nâng người, nhưng cả người ê ẩm, thân hình cô như một lá liễu trước gió. Thoi thóp, Ran tự hỏi vì sao lại còn có thể hít thở? Cô miễn tưởng, mình đã chết rồi chứ.

Ran bất chợt kêu thành tiếng, đã động người ngồi bên cạnh. Người ấy đứng dậy, ngược nhìn cô bằng một đôi mắt màu xanh trời, nó làm cô giật mình khe khẽ. Đó không phải là người cô đã gặp hôm nọ sao? Không rõ lí do mình ở đây, Ran chợt cảm thấy chút bất an. Anh đứng dậy, đặt cuốn sách trên bàn.

"Nàng cảm thấy sao rồi?"

Ran không trả lời, cô cơ bản không biết nên phải trả lời gì với con người xa lạ này. Người đó vẫn bình thản, chỉ tiếp tục lau mồ hôi ướt đầm trán cô. Bàn tay của anh khiến cô hơi run rẩy, vẫn chưa vượt qua được những kí ức. Nhưng cô không hề tránh né, đôi mắt cũng không hề tỏ ra kinh hãi. Anh làm điều đó thật chậm, cứ chỉ dụi dụi cùng với ánh mắt chăm chú. Ran im lặng, để anh tiếp tục nâng người cô lên.

Ran khẽ kêu đau, những vết thương đang dần rách ra. Tuy không còn xót rứt như trước nữa. Anh khẽ nhíu mày, rồi lại đặt cô tựa vào lòng anh. Ran thoáng ngỡ ngàng, nhưng rồi vẫn muốn biết điều tiếp theo sẽ là gì. Anh nhìn ra ngoài cửa phòng, một vị thầy lang chạy vào. Ông ta quỳ xuống, cúi thấp hết mức có thể.

"Thuộc hạ bái kiến vương gia"

Anh phẩy tay, cho ông ấy đứng lên. Rất vội vã, ông tiến đến và bắt mạch cho cô. Sau một thoáng trầm ngâm, người ấy cũng lui ra.

"Cô ấy chỉ là bị thương bên ngoài, chỉ cần tĩnh dưỡng là được. Thần đã kê thuốc rồi"

Ông ấy nâng đơn thuốc bằng hai tay, Ran thấy ánh mắt anh không quan tâm, anh cho ông ta lui, rồi lại quay lại với cô.

"Nàng có đói không?"

Ran im lặng. Chưa bao giờ có ai hỏi cô như thế cả, cũng chưa hề có bất cứ cử chỉ như anh vừa làm, trong lòng cô gợn sóng, cả thân hình cũng muốn tách ra khỏi anh. Vương gia ư? Cô vì sao lại được anh cứu chứ?

Anh dường như không đoái hoài đến cử chỉ của cô, anh khẽ chạm nhẹ vào cô. Nói thật nhỏ bên tai.

"Nàng tuyệt đối đừng động đây"

Ran nhận ra, bàn tay anh chạm vào miệng vết thương. Vì không muốn chịu đau, Ran đành ngồi im, có chút đáng sợ. Khoảng một canh giờ sau, có người chạy vào, tay nâng chén thuốc.

Anh nhận lấy nó, thổi từng luồng ấm, và đưa vào cho cô. Ran cau mày, thuốc đắng. Nó làm cô cảm thấy tệ hơn là không uống nữa. Anh thoáng vẻ gì đấy, rồi cũng dừng lại. Ran không chịu uống, cũng không hề có ý định sẽ để anh tiếp tục công việc của mình. Đôi mắt nhìn cô, rồi anh đưa hết bát thuốc vào miệng mình, nâng người cô lên.

Ran không kịp kêu thành tiếng khi dòng thuốc đắng trôi qua cổ họng. Mỗi anh chạm vào, chúng khiến cô run rẩy hồi lâu.

Ran chợt nhớ ra, điều mà cô kinh hãi nhất, không phải thế này.

"Nàng nên nghỉ ngơi sớm đi, ta sẽ ở đây.."

Ran nhìn anh, không chút biểu cảm, nhắm đôi mắt màu xanh tím. Không hiểu sao, ở bên cạnh người này, cô không có cảm giác lo sợ lắm. Giấc ngủ chập chờn đến, rồi cô như lạc giữa thực và mộng. Mỗi lần mở mắt ra, đều thấy anh ở đó, chăm chú đọc những quyển sách trên bàn.

Mỗi lần như thế, Ran lại yên tâm ngủ thiếp đi.

Những ngày sau, trong kí ức rất mờ nhạt. Nhưng anh vẫn đến, vẫn tiếp tục chăm sóc cô như thế. Không ai tiếp xúc với cô ngoài anh, cũng không có một người hầu nào được phép bén mảng đến gần cô. Ran cảm thấy nơi đây thật là tốt.

Nhưng đó chỉ mới là bắt đầu tất cả.

Một ngày, anh khẽ diu cô, Ran đã có thể đi lại. Tuy cô hơi yếu, nhưng vẫn có thể. Anh để cô trên một chiếc ghế, cô nhận ra xung quanh là một khu vườn, ở lâu trong phòng, cô không hề biết nơi này lại có một khu vườn như thế này. Anh chỉ im lặng bên cô, nhìn những cánh bướm phập phồng bay.

Ran nhìn anh từ phía sau, cô đã quen với việc anh luôn hiện diện bên mình như thế này. Anh rất kiệm lời, đôi khi chỉ im lặng nhìn cô, và hỏi cô như thế nào. Ran không quan tâm đến những gì anh làm, nhưng dần dần cũng cảm thấy vắng nếu một ngày anh không đến.

Cô tự hỏi, đây là loại tình cảm gì? Nhưng chính cô cũng không biết nữa.

"Nàng cảm thấy thế nào rồi? "

Ran vẫn không thể trả lời, giọng cô khàn đục. Nhưng rồi cô cũng lấy lại được không khí.

"Cám ơn.. vương gia.. Ân tình này nhất định tôi sẽ trả đủ"

Anh thoáng ngỡ ngàng, rồi một nụ cười nở trên môi. Anh rất ít cười, chúng làm cô ngạc nhiên. Ran nhận ra, mình đang ngỡ ngàng đến thế nào. Ran khẽ quay đi, nhưng rồi anh đã đến bên cạnh cô từ lúc nào.

"Nàng có hứa, nàng sẽ trả đủ cho ta không?"

Ran nhìn anh, không giống như anh đang nói đùa. Cô miễn cưỡng gật đầu, anh đã cứu cô, và điều đó sẽ không bao giờ thay đổi.

"Ngài muốn tôi làm gì? "

"Ta tên.. Kudo Shinichi. Điều ta muốn.. là nàng không được phép phản bội ta. Tuyệt đối không được phản bội ta. Nàng có làm được không?"

"Ta sẽ không phản bội người."

Ran nhanh chóng tiếp lấy ánh mắt ấy. Chính cô cũng không hiểu sao mình lại đồng ý nữa. Tất cả những gì cô làm, chỉ là trả đủ cho anh những gì cô nợ anh mà thôi..

Thời gian trôi qua, những ngày trong phủ khiến cô cảm thấy một tấm bình phong đang che lấy đôi mắt của mình, có rất nhiều chuyện cô không được phép biết. Ran không hiểu vì sao, mình lại không thấy anh lui đến nơi ở của mình nữa. Có chuyện gì với anh sao?

Ran chợt cảm thấy buồn, nhưng rồi nó cũng nhanh chóng vụt tắt đi.

Một ngày, khi những bông tuyết rơi trắng những bậc khung cửa. Ran trầm ngâm khi nhận ra anh đã đứng ở cửa từ lúc nào. Cô vội chạy đến, lau những bông tuyết rũ trên người anh, đôi mắt anh phiêu du ở đâu đấy, chính cô cũng không chạm đến được. Rồi anh nắm lấy tay cô, nhìn vào đôi mắt màu xanh tím của cô.

"Ta có chuyện muốn nói với nàng"

Ran nhìn anh, không hiểu.

"Nàng tuyệt đối không được từ chối"

Ran nhìn anh, có lẽ lần này anh thật sự muốn cô báo đáp mình đây mà. Ran cảm thấy có chút xót xa, nếu không như thế, liệu cô có thể ở bên anh đến bây giờ không? Ran chậm chậm gật đầu. Dù gì đi nữa, cô cũng đã hứa, tuyệt đối sẽ làm.

Mạng của cô, thuộc về người này.

"Chàng nói đi"

"Chúng ta lập tức thành thân"

Ran kinh ngạc. Cô nhìn đôi mắt màu trời nồng nàn, cô không hiểu gì cả. Rồi cô chợt hỏi anh, một câu hỏi chặn lại thái độ của anh.

"Nhất định phải thành thân? Chàng yêu ta sao.. "

"Nàng đã từng hứa, sẽ làm mọi thứ cơ mà? Nàng có đồng ý không?"

Anh không trả lời câu hỏi của cô, Ran nghe trong tim một tràn gợn sóng.

"Vâng, chúng ta thành thân.. "

Những ngày sau đó, Ran nhận ra có rất nhiều người hầu được điều đến phòng của cô, họ hầu hạ cô, cô gần như chết ngộp trong những lời xu nịnh, cùng những lời chúc xáo rỗng từ những người này. Tuyệt đối không có tin tức gì về anh.

Đêm đó, Ran bước đi trên hành lang. Cô nhìn những bông hoa nở về đêm, màu tím lung linh dưới lớp màn đen của trời đêm. Ran vuốt ve chúng, cho đến khi dừng lại ở một thân ảnh bé nhỏ. Ran nhìn thấy anh, đang ôm một cô gái. Ran nghe tim có chút ngỡ ngàng, giọng của họ, đến với cô như thể chính cô đang đứng bên đó.

Dưới hồ, hai cái bóng chạm vào nhau, ôm lấy nhau. Ran chưa bao giờ thấy anh dịu dàng đến thế, ấy vậy mà cô tưởng những điều đó chỉ dành cho mình thôi chứ. Giọng anh nhẹ nhàng, vuốt lấy mái tóc màu tro đậm của cô gái.

"Kagami.. nàng đừng khóc"

Anh an ủi, gạt đi giọt lệ trong mắt cô. Kagami không trả lời, vùi đầu vào ngực anh mà nước mắt.

"Chàng đã hứa là sẽ lấy thiếp.. vậy mà tại sao?"

Anh không trả lời, chỉ ôm chặt lấy cô vào lòng.

"Một thời gian thôi, ta nhất định sẽ cưới nàng, để nàng danh chính ngôn thuận mà vào phủ Kudo"

Kagami không biểu cảm, vẫn yên lặng. Ánh mắt anh khẽ chạm vào đôi mắt của cô, Ran nghe lòng chua xót lạ thường. Phải rồi, anh vì cô gái ấy.. dường như cô chỉ là kẻ thừa ở đây, Ran khẽ mỉm cười, nụ cười đầu tiên cô dành cho anh. Cảm thông, và tất cả chỉ có một thoáng ngỡ ngàng từ con người màu đại dương.

Hai ngày sau, họ lấy nhau.

Ran nhìn những bông tuyết bên ngoài sân, gió đưa hơi lạnh tràn vào phòng, len lén chiếc giường mình cô đang ngồi. Ran siết chặt những mảnh lụa trong tay, chờ đợi.

Thời gian cứ thế trôi qua, một giờ, hai giờ.. Ran bắt đầu hiểu ra.

Nụ cười khẽ nở trên môi.

Đêm tân hôn, mà chính người đã nắm chặt tay cô trong sảnh đường, không hề có ở đây.

Ran nhìn thấy trong lòng một chuỗi cảm xúc. Nhưng rồi cũng khẽ tan biến đi. Anh là ân nhân của cô. Tuyệt đối cô không được phép hối hận.

Gió lạnh buốt, khẽ tràn qua những tấm màn, đưa chúng lơ lửng trong không gian.

Cuối cùng, khi đêm dần tàn, anh cũng vào phòng. Vén khăn che cho cô, đôi mắt vẫn nhìn cô. Dường như anh đang chờ đợi một cái gì đó từ cô, nhưng tất cả chỉ là một đôi mắt xanh tím, nhìn anh không hề ngạc nhiên. Anh ngồi xuống giường, Ran nghe thấy một mùi hương linh lan thoảng qua.

Cô không biết sao, lòng lại khẽ xót xa.

"Nàng không ngủ suốt đêm sao?"

"Đêm qua là đêm tân hôn của chàng, không có chàng.. "

Ran ngáp ngừng, bỏ dở câu nói. Nhưng rồi, anh cũng nói, giọng âm trầm đến mức đáng sợ.

"Ta đã ở phòng Kagami"

Ran không bắt ngờ vì câu nói đó, cô khẽ cười. Đứng dậy, vì đã ngồi chờ cả đêm, nên đầu gối cô đứng không vững.

"Việc chàng muốn ta làm tiếp theo, phải chăng là cưới Kagami cho chàng?"

Anh nhìn cô, rồi đôi môi chợt nở nụ cười chế nhạo. Ran lấy những trang sức trên đầu mình xuống, chải lại mái tóc của mình. Cô nghe thấy giọng anh phía sau.

"Phải."

Ran cười nhạt.

"Được, ta sẽ giúp chàng"

Rồi anh bỏ ra khỏi phòng, chiếc lược trong tay cô rơi xuống, nền đất vang lên một tiếng cạch. Cô bối rối nhấc nó lên, Ran nhìn bóng người vừa ra khỏi đó. Nếu làm như thế này, anh có thể danh chính ngôn thuận mà cưới Kagami, bởi Ran là chính thất, mà cô có hoàn toàn quyền cưới thêm thiếp cho anh. Mía mai thay, có cần đi đường vòng đến thế không?

Ran nhắm mắt lại, lau hết phấn son trên gương mặt.

"Miễn là điều chàng muốn, điều gì em cũng làm cho chàng." Ngày Ran tỉnh dậy, cô nhận ra những âm thanh ù ù cứ vang lên trong tai. Cô chậm chậm mở mắt, nhận ra bên cạnh mình đang có một cái bóng của ai đó. Ran cố gắng tìm hiểu, nhưng càng cố gắng, thì cô vẫn không thể nhận ra đó là ai. Cứ thế, cô cố gắng nâng người, nhưng cả người ê ẩm, thân hình cô như một lá liễu trước gió. Thoi thóp, Ran tự hỏi vì sao lại còn có thể hít thở? Cô miễn tưởng, mình đã chết rồi chứ.

Ran bắt chợt kêu thành tiếng, đã động người ngồi bên cạnh. Người ấy đứng dậy, ngược nhìn cô bằng một đôi mắt màu xanh trời, nó làm cô giật mình khe khẽ. Đó không phải là người cô đã gặp hôm nọ sao? Không rõ lý do mình ở đây, Ran chợt cảm thấy chút bất an. Anh đứng dậy, đặt cuốn sách trên bàn.

"Nàng cảm thấy sao rồi?"

Ran không trả lời, cô cơ bản không biết nên phải trả lời gì với con người xa lạ này. Người đó vẫn bình thản, chỉ tiếp tục lau mồ hôi ướt đầm trán cô. Bàn tay của anh khiến cô hơi run rẩy, vẫn chưa vượt qua được những kí ức. Nhưng cô không hề tránh né, đôi mắt cũng không hề tỏ ra kinh hãi. Anh làm điều đó thật chậm, cứ chỉ dụi dụi cùng với ánh mắt chăm chú. Ran im lặng, để anh tiếp tục nâng người cô lên.

Ran khẽ kêu đau, những vết thương đang dần rách ra. Tuy không còn xót rách như trước nữa. Anh khẽ nhíu mày, rồi lại đặt cô tựa vào lòng anh. Ran thoáng ngỡ ngàng, nhưng rồi vẫn muốn biết điều tiếp theo sẽ là gì. Anh nhìn ra ngoài cửa phòng, một vị thầy lang chạy vào. Ông ta quỳ xuống, cúi thấp hết mức có thể.

"Thuộc hạ bái kiến vương gia"

Anh phẩy tay, cho ông ấy đứng lên. Rất vội vã, ông tiến đến và bắt mạch cho cô. Sau một thoáng trầm ngâm, người ấy cũng lui ra.

"Cô ấy chỉ là bị thương bên ngoài, chỉ cần tĩnh dưỡng là được. Thần đã kê thuốc rồi"

Ông ấy nâng đơn thuốc bằng hai tay, Ran thấy ánh mắt anh không quan tâm, anh cho ông ta lui, rồi lại quay lại với cô.

"Nàng có đói không?"

Ran im lặng. Chưa bao giờ có ai hỏi cô như thế cả, cũng chưa hề có bất cứ cử chỉ như anh vừa làm, trong lòng cô gợn sóng, cả thân hình cũng muốn tách ra khỏi anh. Vương gia ư? Cô vì sao lại được anh cứu chứ?

Anh dường như không đoái hoài đến cử chỉ của cô, anh khẽ chạm nhẹ vào cô. Nói thật nhỏ bên tai.

"Nàng tuyệt đối đừng động đây"

Ran nhận ra, bàn tay anh chạm vào miếng vết thương. Vì không muốn chịu đau, Ran đành ngồi im, có chút đáng sợ. Khoảng một canh giờ sau, có người chạy vào, tay nâng chén thuốc.

Anh nhận lấy nó, thổi từng luồng một, và đưa vào cho cô. Ran cau mày, thuốc đắng. Nó làm cô cảm thấy tệ hơn là không uống nữa. Anh thoáng vẻ gì đấy, rồi cũng dừng lại. Ran không chịu uống, cũng không hề có ý định sẽ để anh tiếp tục công việc của mình. Đôi mắt nhìn cô, rồi anh đưa hết bát thuốc vào miệng mình, nâng người cô lên.

Ran không kịp kêu thành tiếng khi dòng thuốc đắng trôi qua cổ họng. Môi anh chạm vào, chúng khiến cô run rẩy hồi lâu.

Ran chợt nhớ ra, điều mà cô kinh hãi nhất, không phải thế này.

"Nàng nên nghỉ ngơi sớm đi, ta sẽ ở đây.."

Ran nhìn anh, không chút biểu cảm, nhắm đôi mắt màu xanh tím. Không hiểu sao, ở bên cạnh người này, cô không có cảm giác lo sợ lắm. Giấc ngủ chợt chòn đến, rồi cô như lạc giữa thực và mộng. Mỗi lần mở mắt ra, đều thấy anh ở đó, chăm chú đọc những quyển sách trên bàn.

Mỗi lần như thế, Ran lại yên tâm ngủ thiếp đi.

Những ngày sau, trong kí ức rất mờ nhạt. Nhưng anh vẫn đến, vẫn tiếp tục chăm sóc cô như thế. Không ai tiếp xúc với cô ngoài anh, cũng không có một người hầu nào được phép bén mảng đến gần cô. Ran cảm thấy nơi đây thật là tốt.

Nhưng đó chỉ mới là bắt đầu tất cả.

Một ngày, anh khẽ dìu cô, Ran đã có thể đi lại. Tuy cô hơi yếu, nhưng vẫn có thể. Anh để cô trên một chiếc ghế, cô nhận ra xung quanh là một khu vườn, ở lâu trong phòng, cô không hề biết nơi này lại có một khu vườn như thế này. Anh chỉ im lặng bên cô, nhìn những cánh bướm phấp phồng bay.

Ran nhìn anh từ phía sau, cô đã quen với việc anh luôn hiện diện bên mình như thế này. Anh rất kiệm lời, đôi khi chỉ im lặng nhìn cô, và hỏi cô như thế nào. Ran không quan tâm đến những gì anh làm, nhưng dần dần cũng cảm thấy vắng nếu một ngày anh không đến.

Cô tự hỏi, đây là loại tình cảm gì? Nhưng chính cô cũng không biết nữa.

"Nàng cảm thấy thế nào rồi? "

Ran vẫn không thể trả lời, giọng cô khàn đục. Nhưng rồi cô cũng lấy lại được không khí.

"Cám ơn.. vương gia.. Ân tình này nhất định tôi sẽ trả đủ"

Anh thoáng ngỡ ngàng, rồi một nụ cười nở trên môi. Anh rất ít cười, chúng làm cô ngạc nhiên. Ran nhận ra, mình đang ngỡ ngàng đến thế nào. Ran khẽ quay đi, nhưng rồi anh đã đến bên cạnh cô từ lúc nào.

"Nàng có hứa, nàng sẽ trả đủ cho ta không?"

Ran nhìn anh, không giống như anh đang nói đùa. Cô miễn cưỡng gật đầu, anh đã cứu cô, và điều đó sẽ không bao giờ thay đổi.

"Ngài muốn tôi làm gì? "

"Ta tên.. Kudo Shinichi. Điều ta muốn.. là nàng không được phép phản bội ta. Tuyệt đối không được phản bội ta. Nàng có làm được không?"

"Ta sẽ không phản bội người."

Ran nhanh chóng tiếp lấy ánh mắt ấy. Chính cô cũng không hiểu sao mình lại đồng ý nữa. Tất cả những gì cô làm, chỉ là trả đủ cho anh những gì cô nợ anh mà thôi..

Thời gian trôi qua, những ngày trong phủ khiến cô cảm thấy một tấm bình phong đang che lấy đôi mắt của mình, có rất nhiều chuyện cô không được phép biết. Ran không hiểu vì sao, mình lại không thấy anh lui đến nơi ở của mình nữa. Có chuyện gì với anh sao?

Ran chợt cảm thấy buồn, nhưng rồi nó cũng nhanh chóng vụt tắt đi.

Một ngày, khi những bông tuyết rơi trắng những bậc khung cửa. Ran trầm ngâm khi nhận ra anh đã đứng ở cửa từ lúc nào. Cô vội chạy đến, lau những bông tuyết rũ trên người anh, đôi mắt anh phiêu du ở đâu đấy, chính cô cũng không chạm đến được. Rồi anh nắm lấy tay cô, nhìn vào đôi mắt màu xanh tím của cô.

"Ta có chuyện muốn nói với nàng"

Ran nhìn anh, không hiểu.

"Nàng tuyệt đối không được từ chối"

Ran nhìn anh, có lẽ lần này anh thật sự muốn cô báo đáp mình đây mà. Ran cảm thấy có chút xót xa, nếu không như thế, liệu cô có thể ở bên anh đến bây giờ không? Ran chậm chậm gật đầu. Dù gì đi nữa, cô cũng đã hứa, tuyệt đối sẽ làm.

Mạng của cô, thuộc về người này.

"Chàng nói đi"

"Chúng ta lập tức thành thân"

Ran kinh ngạc. Cô nhìn đôi mắt màu trời nồng nàn, cô không hiểu gì cả. Rồi cô chợt hỏi anh, một câu hỏi chặn lại thái độ của anh.

"Nhất định phải thành thân? Chàng yêu ta sao.. "

"Nàng đã từng hứa, sẽ làm mọi thứ cơ mà? Nàng có đồng ý không?"

Anh không trả lời câu hỏi của cô, Ran nghe trong tim một tràn gợn sóng.

"Vâng, chúng ta thành thân.. "

Những ngày sau đó, Ran nhận ra có rất nhiều người hầu được điều đến phòng của cô, họ hầu hạ cô, cô gần như chết ngộp trong những lời xu nịnh, cùng những lời chúc xáo rỗng từ những người này. Tuyệt đối không có tin tức gì về anh.

Đêm đó, Ran bước đi trên hành lang. Cô nhìn những bông hoa nở về đêm, màu tím lung linh dưới lớp màn đen của trời đêm. Ran vuốt ve chúng, cho đến khi dừng lại ở một thân ảnh bé nhỏ. Ran nhìn thấy anh, đang ôm một cô gái. Ran nghe tim có chút ngừng ngáng, giọng của họ, đến với cô như thể chính cô đang đứng bên đó.

Dưới hồ, hai cái bóng chạm vào nhau, ôm lấy nhau. Ran chưa bao giờ thấy anh dịu dàng đến thế, ấy vậy mà cô tưởng những điều đó chỉ dành cho mình thôi chứ. Giọng anh nhẹ nhàng, vuốt lấy mái tóc màu tro đậm của cô gái.

"Kagami.. nàng đừng khóc"

Anh an ủi, gạt đi giọt lệ trong mắt cô. Kagami không trả lời, vùi đầu vào ngực anh mà nước mắt.

"Chàng đã hứa là sẽ lấy thiếp.. vậy mà tại sao?"

Anh không trả lời, chỉ ôm chặt lấy cô vào lòng.

"Một thời gian thôi, ta nhất định sẽ cưới nàng, để nàng danh chính ngôn thuận mà vào phủ Kudo"

Kagami không biểu cảm, vẫn yên lặng. Ánh mắt anh khẽ chạm vào đôi mắt của cô, Ran nghe lòng chưa xót lạ thương. Phải rồi, anh vì cô gái ấy.. dường như cô chỉ là kẻ thừa ở đây, Ran khẽ mỉm cười, nụ cười đầu tiên cô dành cho anh. Cảm thông, và tất cả chỉ có một thoáng ngừng ngáng từ con người màu đại dương.

Hai ngày sau, họ lấy nhau.

Ran nhìn những bông tuyết bên ngoài sân, gió đưa hơi lạnh tràn vào phòng, len lên chiếc giường mình cô đang ngồi. Ran siết chặt những mảnh lụa trong tay, chờ đợi.

Thời gian cứ thế trôi qua, một giờ, hai giờ.. Ran bắt đầu hiểu ra.

Nụ cười khẽ nở trên môi.

Đêm tân hôn, mà chính người đã nắm chặt tay cô trong sảnh đường, không hề có ở đây.

Ran nhìn thấy trong lòng một chuỗi cảm xúc. Nhưng rồi cũng khẽ tan biến đi. Anh là ân nhân của cô. Tuyệt đối cô không được phép hối hận.

Gió lạnh buốt, khẽ tràn qua những tấm màn, đưa chúng lơ lửng trong không gian.

Cuối cùng, khi đêm dần tàn, anh cũng vào phòng. Vén khăn che cho cô, đôi mắt vẫn nhìn cô. Dường như anh đang chờ đợi một cái gì đó từ cô, nhưng tất cả chỉ là một đôi mắt xanh tím, nhìn anh không hề ngạc nhiên. Anh ngồi xuống giường, Ran nghe thấy một mùi hương linh lan thoảng qua.

Cô không biết sao, lòng lại khẽ xót xa.

"Nàng không ngủ suốt đêm sao?"

"Đêm qua là đêm tân hôn của chàng, không có chàng.. "

Ran ngập ngừng, bỏ dở câu nói. Nhưng rồi, anh cũng nói, giọng âm trầm đến mức đáng sợ.

"Ta đã ở phòng Kagami"

Ran không bắt ngờ vì câu nói đó, cô khẽ cười. Đứng dậy, vì đã ngồi chờ cả đêm, nên đầu gối cô đứng không vững.

"Việc chàng muốn ta làm tiếp theo, phải chăng là cưới Kagami cho chàng?"

Anh nhìn cô, rồi đôi môi chợt nở nụ cười chế nhạo. Ran lấy những trang sức trên đầu mình xuống, chải lại mái tóc của mình. Cô nghe thấy giọng anh phía sau.

"Phải."

Ran cười nhạt.

"Được, ta sẽ giúp chàng"

Rồi anh bỏ ra khỏi phòng, chiếc lược trong tay cô rơi xuống, nền đất vang lên một tiếng cạch. Cô bối rối nhặt nó lên, Ran nhìn bóng người vừa ra khỏi đó. Nếu làm như thế này, anh có thể danh chính ngôn thuận mà cưới Kagami, bởi Ran là chính thất, mà cô có hoàn toàn quyền cưới thêm thiếp cho anh. Mía mai thay, có cần đi đường vòng đến thế không?

Ran nhắm mắt lại, lau hết phấn son trên gương mặt.

"Miễn là điều chàng muốn, điều gì em cũng làm cho chàng." Ngày Ran tỉnh dậy, cô nhận ra những âm thanh ù ù cứ vang lên trong tai. Cô chậm chậm mở mắt, nhận ra bên cạnh mình đang có một cái bóng của ai đó. Ran cố gắng tìm hiểu, nhưng càng cố gắng, thì cô vẫn không thể nhận ra đó là ai. Cứ thế, cô cố gắng nâng người, nhưng cả người ê ẩm, thân hình cô như một lá liễu trước gió. Thoi thóp, Ran tự hỏi vì sao lại còn có thể hít thở? Cô miễn tưởng, mình đã chết rồi chứ.

Ran bất chợt kêu thành tiếng, đã động người ngồi bên cạnh. Người ấy đứng dậy, ngược nhìn cô bằng một đôi mắt màu xanh trời, nó làm cô giật mình khe khẽ. Đó không phải là người cô đã gặp hôm nọ sao? Không rõ lí do mình ở đây, Ran chợt cảm thấy chút bất an. Anh đứng dậy, đặt cuốn sách trên bàn.

"Nàng cảm thấy sao rồi?"

Ran không trả lời, cô cơ bản không biết nên phải trả lời gì với con người xa lạ này. Người đó vẫn bình thản, chỉ tiếp tục lau mồ hôi ướt đầm trán cô. Bàn tay của anh khiến cô hơi run rẩy, vẫn chưa vượt qua được những kí ức. Nhưng cô không hề tránh né, đôi mắt cũng không hề tỏ ra kinh hãi. Anh làm điều đó thật chậm, cứ chỉ dụi dụi cùng với ánh mắt chăm chú. Ran im lặng, để anh tiếp tục nâng người cô lên.

Ran khẽ kêu đau, những vết thương đang dần rách ra. Tuy không còn xót rứt như trước nữa. Anh khẽ nhíu mày, rồi lại đặt cô tựa vào lòng anh. Ran thoáng ngỡ ngàng, nhưng rồi vẫn muốn biết điều tiếp theo sẽ là gì. Anh nhìn ra ngoài cửa phòng, một vị thầy lang chạy vào. Ông ta quỳ xuống, cúi thấp hết mức có thể.

"Thuộc hạ bái kiến vương gia"

Anh phẩy tay, cho ông ấy đứng lên. Rất vội vã, ông tiến đến và bắt mạch cho cô. Sau một thoáng trầm ngâm, người ấy cũng lui ra.

"Cô ấy chỉ là bị thương bên ngoài, chỉ cần tĩnh dưỡng là được. Thần đã kê thuốc rồi"

Ông ấy nâng đơn thuốc bằng hai tay, Ran thấy ánh mắt anh không quan tâm, anh cho ông ta lui, rồi lại quay lại với cô.

"Nàng có đói không?"

Ran im lặng. Chưa bao giờ có ai hỏi cô như thế cả, cũng chưa hề có bất cứ cử chỉ như anh vừa làm, trong lòng cô gọn sóng, cả thân hình cũng muốn tách ra khỏi anh. Vương gia ư? Cô vì sao lại được anh cứu chứ?

Anh dường như không đoái hoài đến cử chỉ của cô, anh khẽ chạm nhẹ vào cô. Nói thật nhỏ bên tai.

"Nàng tuyệt đối đừng động đây"

Ran nhận ra, bàn tay anh chạm vào miệng vết thương. Vì không muốn chịu đau, Ran đành ngồi im, có chút đáng sợ. Khoảng một canh giờ sau, có người chạy vào, tay nâng chén thuốc.

Anh nhận lấy nó, thổi từng luồng một, và đưa vào cho cô. Ran cau mày, thuốc đắng. Nó làm cô cảm thấy tệ hơn là không uống nữa. Anh thoáng vẻ gì đấy, rồi cũng dừng lại. Ran không chịu uống, cũng không hề có ý định sẽ để anh tiếp tục công việc của mình. Đôi mắt nhìn cô, rồi anh đưa hết bát thuốc vào miệng mình, nâng người cô lên.

Ran không kịp kêu thành tiếng khi dòng thuốc đắng trôi qua cổ họng. Mồm anh chạm vào, chúng khiến cô run rẩy hồi lâu.

Ran chợt nhớ ra, điều mà cô kinh hãi nhất, không phải thế này.

"Nàng nên nghỉ ngơi sớm đi, ta sẽ ở đây.."

Ran nhìn anh, không chút biểu cảm, nhắm đôi mắt màu xanh tím. Không hiểu sao, ở bên cạnh người này, cô không có cảm giác lo sợ lắm. Giấc ngủ chập chờn đến, rồi cô như lạc giữa thực và mộng. Mỗi lần mở mắt ra, đều thấy anh ở đó, chăm chú đọc những quyển sách trên bàn.

Mỗi lần như thế, Ran lại yên tâm ngủ thiếp đi.

Những ngày sau, trong kí ức rất mờ nhạt. Nhưng anh vẫn đến, vẫn tiếp tục chăm sóc cô như thế. Không ai tiếp xúc với cô ngoài anh, cũng không có một người hầu nào được phép bén mảng đến gần cô. Ran cảm thấy nơi đây thật là tốt.

Nhưng đó chỉ mới là bắt đầu tất cả.

Một ngày, anh khẽ diu cô, Ran đã có thể đi lại. Tuy cô hơi yếu, nhưng vẫn có thể. Anh để cô trên một chiếc ghế, cô nhận ra xung quanh là một khu vườn, ở lâu trong phòng, cô không hề biết nơi này lại có một khu vườn như thế này. Anh chỉ im lặng bên cô, nhìn những cánh bướm phấp phồng bay.

Ran nhìn anh từ phía sau, cô đã quen với việc anh luôn hiện diện bên mình như thế này. Anh rất kiệm lời, đôi khi chỉ im lặng nhìn cô, và hỏi cô như thế nào. Ran không quan tâm đến những gì anh làm, nhưng dần dần cũng cảm thấy vắng nếu một ngày anh không đến.

Cô tự hỏi, đây là loại tình cảm gì? Nhưng chính cô cũng không biết nữa.

"Nàng cảm thấy thế nào rồi? "

Ran vẫn không thể trả lời, giọng cô khàn đục. Nhưng rồi cô cũng lấy lại được không khí.

"Cám ơn.. vương gia.. Ân tình này nhất định tôi sẽ trả đủ"

Anh thoáng ngỡ ngàng, rồi một nụ cười nở trên môi. Anh rất ít cười, chúng làm cô ngạc nhiên. Ran nhận ra, mình đang ngỡ ngàng đến thế nào. Ran khẽ quay đi, nhưng rồi anh đã đến bên cạnh cô từ lúc nào.

"Nàng có hứa, nàng sẽ trả đủ cho ta không?"

Ran nhìn anh, không giống như anh đang nói đùa. Cô miễn cưỡng gật đầu, anh đã cứu cô, và điều đó sẽ không bao giờ thay đổi.

"Ngài muốn tôi làm gì? "

"Ta tên.. Kudo Shinichi. Điều ta muốn.. là nàng không được phép phản bội ta. Tuyệt đối không được phản bội ta. Nàng có làm được không?"

"Ta sẽ không phản bội người."

Ran nhanh chóng tiếp lấy ánh mắt ấy. Chính cô cũng không hiểu sao mình lại đồng ý nữa. Tất cả những gì cô làm, chỉ là trả đủ cho anh những gì cô nợ anh mà thôi..

Thời gian trôi qua, những ngày trong phủ khiến cô cảm thấy một tấm bình phong đang che lấy đôi mắt của mình, có rất nhiều chuyện cô không được phép biết. Ran không hiểu vì sao, mình lại không thấy anh lui đến nơi ở của mình nữa. Có chuyện gì với anh sao?

Ran chợt cảm thấy buồn, nhưng rồi nó cũng nhanh chóng vụt tắt đi.

Một ngày, khi những bông tuyết rơi trắng những bậc khung cửa. Ran trầm ngâm khi nhận ra anh đã đứng ở cửa từ lúc nào. Cô vội chạy đến, lau những bông tuyết rũ trên người anh, đôi mắt anh phiêu du ở đâu đấy, chính cô cũng không chạm đến được. Rồi anh nắm lấy tay cô, nhìn vào đôi mắt màu xanh tím của cô.

"Ta có chuyện muốn nói với nàng"

Ran nhìn anh, không hiểu.

"Nàng tuyệt đối không được từ chối"

Ran nhìn anh, có lẽ lần này anh thật sự muốn cô báo đáp mình đây mà. Ran cảm thấy có chút xót xa, nếu không như thế, liệu cô có thể ở bên anh đến bây giờ không? Ran chậm chậm gật đầu. Dù gì đi nữa, cô cũng đã hứa, tuyệt đối sẽ làm.

Mạng của cô, thuộc về người này.

"Chàng nói đi"

"Chúng ta lập tức thành thân"

Ran kinh ngạc. Cô nhìn đôi mắt màu trời nồng nàn, cô không hiểu gì cả. Rồi cô chợt hỏi anh, một câu hỏi chặn lại thái độ của anh.

"Nhất định phải thành thân? Chàng yêu ta sao.. "

"Nàng đã từng hứa, sẽ làm mọi thứ cơ mà? Nàng có đồng ý không?"

Anh không trả lời câu hỏi của cô, Ran nghe trong tim một tràn gợn sóng.

"Vâng, chúng ta thành thân.. "

Những ngày sau đó, Ran nhận ra có rất nhiều người hầu được điều đến phòng của cô, họ hầu hạ cô, cô gần như chết ngộp trong những lời xu nịnh, cùng những lời chúc xáo rỗng từ những người này. Tuyệt đối không có tin tức gì về anh.

Đêm đó, Ran bước đi trên hành lang. Cô nhìn những bông hoa nở về đêm, màu tím lung linh dưới lớp màn đen của trời đêm. Ran vuốt ve chúng, cho đến khi dừng lại ở một thân ảnh bé nhỏ. Ran nhìn thấy anh, đang ôm một cô gái. Ran nghe tim có chút ngừng ngàng, giọng của họ, đến với cô như thể chính cô đang đứng bên đó.

Dưới hồ, hai cái bóng chạm vào nhau, ôm lấy nhau. Ran chưa bao giờ thấy anh dịu dàng đến thế, ấy vậy mà cô tưởng những điều đó chỉ dành cho mình thôi chứ. Giọng anh nhẹ nhàng, vuốt lấy mái tóc màu tro đậm của cô gái.

"Kagami.. nàng đừng khóc"

Anh an ủi, gạt đi giọt lệ trong mắt cô. Kagami không trả lời, vùi đầu vào ngực anh mà nước mắt.

"Chàng đã hứa là sẽ lấy thiếp.. vậy mà tại sao?"

Anh không trả lời, chỉ ôm chặt lấy cô vào lòng.

"Một thời gian thôi, ta nhất định sẽ cưới nàng, để nàng danh chính ngôn thuận mà vào phủ Kudo"

Kagami không biểu cảm, vẫn yên lặng. Ánh mắt anh khẽ chạm vào đôi mắt của cô, Ran nghe lòng chua xót lạ thường. Phải rồi, anh vì cô gái ấy.. dường như cô chỉ là kẻ thừa ở đây, Ran khẽ mỉm cười, nụ cười đầu tiên cô dành cho anh. Cảm thông, và tất cả chỉ có một thoáng ngừng từ con người màu đại dương.

Hai ngày sau, họ lấy nhau.

Ran nhìn những bông tuyết bên ngoài sân, gió đưa hơi lạnh tràn vào phòng, len lên chiếc giường mình cô đang ngồi. Ran siết chặt những mảnh lụa trong tay, chờ đợi.

Thời gian cứ thế trôi qua, một giờ, hai giờ.. Ran bắt đầu hiểu ra.

Nụ cười khẽ nở trên môi.

Đêm tân hôn, mà chính người đã nắm chặt tay cô trong sảnh đường, không hề có ở đây.

Ran nhìn thấy trong lòng một chuỗi cảm xúc. Nhưng rồi cũng khẽ tan biến đi. Anh là ân nhân của cô. Tuyệt đối cô không được phép hối hận.

Gió lạnh buốt, khẽ tràn qua những tấm màn, đưa chúng lơ lửng trong không gian.

Cuối cùng, khi đêm dần tàn, anh cũng vào phòng. Vén khăn che cho cô, đôi mắt vẫn nhìn cô. Dường như anh đang chờ đợi một cái gì đó từ cô, nhưng tất cả chỉ là một đôi mắt xanh tím, nhìn anh không hề ngạc nhiên. Anh ngồi xuống giường, Ran nghe thấy một mùi hương linh lan thoảng qua.

Cô không biết sao, lòng lại khẽ xót xa.

"Nàng không ngủ suốt đêm sao?"

"Đêm qua là đêm tân hôn của chàng, không có chàng.. "

Ran ngáp ngừng, bỏ dở câu nói. Nhưng rồi, anh cũng nói, giọng âm trầm đến mức đáng sợ.

"Ta đã ở phòng Kagami"

Ran không bắt ngờ vì câu nói đó, cô khẽ cười. Đứng dậy, vì đã ngồi chờ cả đêm, nên đầu gối cô đứng không vững.

"Việc chàng muốn ta làm tiếp theo, phải chăng là cưới Kagami cho chàng?"

Anh nhìn cô, rồi đôi môi chợt nở nụ cười chế nhạo. Ran lấy những trang sức trên đầu mình xuống, chải lại mái tóc của mình. Cô nghe thấy giọng anh phía sau.

"Phải."

Ran cười nhạt.

"Được, ta sẽ giúp chàng"

Rồi anh bỏ ra khỏi phòng, chiếc lược trong tay cô rơi xuống, nền đất vang lên một tiếng cạch. Cô bối rối nhặt nó lên, Ran nhìn bóng người vừa ra khỏi đó. Nếu làm như thế này, anh có thể danh chính ngôn thuận mà cưới Kagami, bởi Ran là chính thất, mà cô có hoàn toàn quyền cưới thêm thiếp cho anh. Mía mai thay, có cần đi đường vòng đến thế không?

Ran nhắm mắt lại, lau hết phấn son trên gương mặt.

"Miễn là điều chàng muốn, điều gì em cũng làm cho chàng. "

Bạn đang đọc truyện *Rực Rỡ Mầu Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chapter 5

Tất nhiên hôn lễ luôn là việc làm tất cả mọi người bận việc. Ran ung dung ngồi trên chiếc ghế của mình, liên tục đan những sợi dây đỏ vào nhau, cô cứ tết chúng lại, cho đến khi chúng hoàn thành những nút thắt, rồi lại đan. Một số người hầu cứ nhìn vào phòng, một số thì buông lời chế nhạo, một số thì âm thầm nhò to sau lưng. Ran không quan tâm đến những chuyện đó lắm. Và tất nhiên, cô cũng không cần tìm hiểu hay cố gắng chặn lại những lời họ nói làm gì. Ran cứ ngồi im như thế, âm thầm và lặng lẽ, như thể không có cô tồn tại trong phủ.

Mang tiếng là cô lấy vợ cho anh, nhưng thật sự thì anh đều tự lo liệu lấy. Cô hầu như không phải động vào bất cứ một chuyện gì cả.

Cô vẫn còn nhớ, tân hôn, và những căn phòng rộn rã ánh nến, tất cả đều quá bận. Ran đi ra khỏi phòng mình, lễ bước ra vườn hoa. Bước chân cô cứ mãi miết, cho đến khi dừng lại bên một chậu linh lan. Cô vuốt ve những cánh hoa, mùi hương dịu dịu. Đây không phải là hoa Kagami thích nhất sao? Ran mỉm cười, trong phủ có nguyên một khu vườn riêng cho cô ấy. Xem ra nữ nhân này trong mắt anh không hề tồi chút nào. Ran bước đến chiếc bàn giữa vườn, một chiếc đàn đặt trên đó.

Cô nhìn chiếc đàn, không hề có ý định chạm tay vào. Nhưng rồi cũng không kiềm lòng mà vuốt ve cây đàn, gỗ rất mượt, dây cũng rất căng. Gió từ đâu thổi về, không khi lắng lại.

Ran trầm lắng. Cố gắng tìm chút cảm xúc. Nhưng dù cố gắng thế nào, cô cũng chẳng tìm được chút gì trong nội tâm gợn sóng của mình. Từ xa, một cô gái bước đến gần. Chúng đánh thức cô, ngược lên, lập tức nhận ra đó là ai.

Mái tóc màu tro đậm, cả con người cũng thăm thẳm một màu trời đêm, trông cô thật đẹp. Ran không hiểu, vì sao mình lại tự đi khen cô ấy, nhưng rồi cô cũng nhún vai. Cô ấy cười với cô, rồi từ miệng một thanh âm phát ra:

“Vương phi”

Ran vẫn chưa quen với chức danh này cho lắm, cô không nói gì. Chỉ nhường chỗ cho cô ấy ngồi, không phải có phải tại cô nhầm không, nhưng cô thấy được mối nguy hiểm từ cô gái này.

Ran không hề có ý định lẩn trốn, nhưng vẫn có chút không thể ngồi lâu hơn. Cô giống như du hồn hơn là một con người. Cứ thế mà phớt lờ Kagami đi, Ran không cần quan tâm đến cô ấy, càng không cần biết cô ấy cần gì. Cô chỉ muốn tránh xa Kagami, càng xa càng tốt.

Buổi tối, Ran nhận được lời thông báo của anh. Ăn tối, cùng nhau.

Ran đứng dậy, cố gắng ra khỏi phòng nhanh một chút. Ngay khi vừa bước vào phòng, cô nhìn thấy anh, cùng với Kagami đang ngồi cạnh nhau. Đôi mắt Kagami khẽ e lệ nhìn anh, còn Shinichi.. Ran chỉ cúi chào anh, rồi ngồi đối diện với hai người.

Vì sao lại đưa cô đến đây chứ, để xem hai người tình tứ sao? Ran không để những cảm xúc lẩn át suy nghĩ, chỉ lặng lẽ dùng phần cơm của mình. Bên kia bàn, anh vẫn tiếp tục trêu đùa Kagami, hầu như chẳng hề có sự tồn tại của cô.

Ran nhìn anh, rồi lại nhìn đôi mắt xanh dương của anh. Khẽ thở dài.

Kagami chợt đứng dậy, rồi đưa chén rượu cho Ran, cô ấy mỉm cười. Nụ cười đầy khả ái, nhưng chính Ran cũng không biết vì sao cô lại ghét nó đến thế không biết. Phải chăng vì anh? Anh thân thiện với cô ấy, vì anh yêu cô ấy, làm sao cô có tư cách chứ.. Ran cầm lấy nó, đưa lên môi.

Nhưng gần như lập tức, lưỡi cô như bị phỏng, cay nồng. Ran vội phun ra, nước bọt vô ý hòa với rượu đầy lên người Kagami. Cô ấy mở to đôi mắt màu đen tuyền, ngạc nhiên có, uất ức có. Ran nhìn anh tiến lại gần cô ấy, vội vã gọi người hầu.

Ran vẫn yên lặng, dùng tiếp bữa cơm của mình. Anh chỉ lướt qua, rồi lại vào lần nữa, lúc này cô không còn tâm trạng đâu để ăn nữa. Ran nhìn anh. Rồi lại nhìn đôi mắt anh. Cô không hề kinh ngạc, cũng chẳng hề bận tâm. Shinichi dừng lại bên cô. Không hẳn là tức giận, anh dường như ít khi tức giận. Chúng làm cô không biết anh có đứng quay lại hỏi tội cô về vụ vừa rồi không nữa.

“Trong rượu có gì à?”

“Cay, mà sao chàng lại hỏi thế? Đáng lẽ chàng phải hỏi là có phải tôi cố tình hay không...”

Shinichi nhìn Ran, anh khẽ cười. Nâng khuôn mặt của cô lên ngang tầm mắt. Hôn lên môi cô, đây là lần thứ hai anh làm thế, chúng làm Ran sững sờ trong giây lát.

Gương mặt cô không còn giữ được vẻ bình thản vốn có nữa. Cô nhìn anh, tự hỏi thái độ anh là như thế nào đây, Shinichi rót nhẹ vào tai cô những từ ngữ, hơi thở phả vào vành tai, ấm nóng.

“Ta biết, nàng sẽ không phản bội ta, cũng sẽ không nói dối ta.. “

“Chàng tin ta ư?”

Ran hồi lần nữa, cố gắng thật bình tĩnh. Nhưng vẫn như thế, Shinichi không nói một từ nào nữa. Chỉ lặng lẽ ra ngoài.

Tiếp sau đó, lẽ dĩ nhiên là đám cưới của hai người.

Đêm ấy, Ran nhớ rõ, mọi thứ đều như cũ. Chỉ khác, Shinichi về phòng từ rất sớm. Từ xưa, người ta đã luôn bảo: khi nam nhân cưới thiếp, vợ phải có nghĩa vụ mỉm cười. Ran nào làm được điều đó, chưa bao giờ, cô nghĩ mình thật sự là vợ anh cả. Chẳng qua là một quân bài trong tay anh, tùy ý anh sai bảo.

Ran đi ngang qua căn phòng sáng đèn, hai cái bóng tựa vào nhau gần như âm thầm.

Cô lặng lướt qua, đi về căn phòng gió thổi của mình. Cô đã quen, một mình. Ran về phòng, khép lại, để rồi chính mình chìm trong những suy nghĩ không đầu không cuối.

Vì sao anh ấy lại làm thế với cô? Vì sao cô lại chấp nhận ở bên anh... và vì sao sau tất cả... cô vẫn chẳng thể ngăn mình khẽ nhói lòng, cô đang ghen với cô gái ấy. Cô gái có được tình cảm của anh, được anh yêu nhiều như thế.

Còn cô với anh...

Ran chợt nghe tiếng cửa bật tung, gió lạnh lại tràn vào.

Shinichi đứng đó, gần như tê liệt, lần đầu cô thấy anh như thế, mơ hồ cũng thoáng sợ hãi.

Shinichi tiến lại gần cô, ôm lấy cô một cách cường bạo. Ran mở to đôi mắt mình, nhìn anh. Có chuyện gì thế, không phải hôm nay là đêm.. Anh không cho phép cô nói, ghì chặt môi cô bằng một nụ hôn.

Anh không hề nói một từ nói, chỉ ở bên cô suốt đêm ấy.

Sáng dậy, khi cô tỉnh dậy, vẫn thấy anh nằm bên cạnh. Đôi mắt xanh dương không biểu lộ cảm xúc.

“Chàng...”

“Tuyệt đối... nàng phải hứa... không bao giờ được phản bội ta”

Ran im lặng, lần nào gặp anh, cô cũng nhận được câu nói này...

“Hôm qua... chẳng phải hai người...”

Shinichi kéo Ran vào lòng một cách đầy cường bạo. Anh không quan tâm đến lời nói của cô, chỉ mãi miết hôn ghì cô.

Tất cả chỉ mới bắt đầu..

Cho kí ức.. nhuộm màu phong..

Bạn đang đọc truyện *Rực Rỡ Mâu Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chapter 6

Sóng nhấp nhô, sóng xô ngã con thuyền của em..

Sóng cứ thế, mãi miết rong ruổi.

Biết đâu là bến bờ? Hay cứ mãi lênh đênh theo cơn sóng.

Ran choàng tay qua những chậu hoa lan, cố gắng ôm lấy nó vào trong lòng mình để đặt ra một nơi sáng hơn. Đêm qua, rất nhiều tin đồn đã lan rộng bên trong phủ. Rõ ràng Shinichi là một con người rất kì quái, khi mà đêm nay nạp phi, rồi đêm sau cưới thiếp, rồi tiếp theo đó lại chẳng cần một lời nào, bỏ người thiếp của mình để ở bên phi của mình.

Ran không quan tâm đến lời họ nói, nhưng đôi khi cô cũng tự suy nghĩ đến những hành động của Shinichi. Anh là một người kì lạ thật. Nhưng dường như có chuyện gì đó giữa anh và Kagami mà cô không biết được. Cô cũng chỉ là một con người thôi, cô chẳng thể biết được những gì anh đang suy nghĩ. Có lẽ sự việc đêm qua chỉ là một cảm xúc bất chợt của anh.

Buổi sáng, khuôn viên rộng rãi. Ran lê bước, lần nữa dừng lại trước vườn hoa. Trung tâm, Kagami và Shinichi đang ở đó. Anh đang nhàn nhã uống rượu, nhấp một ngụm, nhìn Kagami vờ vờ trong những vũ điệu từ những tấm lụa màu hồng nhạt.

Dãi lụa mềm mại như những con sông nhỏ, cứ thế uốn quanh, Ran không quan tâm mấy đến cảnh đó. Cô thấy những người sống ở nơi đó múa rất nhiều. Nó chẳng qua chỉ là trò tiêu khiển để giữ chân nam nhân.

Cô không thích điều đó, vì sao nữ nhân đều phải tìm mọi cách giữ trái tim nam nhân, mà không phải là ngược lại? Ran lại mỉm cười, suy nghĩ của cô thật ngu ngốc.

Vừa định bước qua, Ran nhìn thấy anh tiến lại gần Kagami, ôm lấy cô vào lòng. Ran quay đi, cô đã quen với nó, hay ít nhất cũng chấp nhận là mình đã quen với nó. Nên cô không còn thấy quá bận tâm như lần đầu tiên. Kagami, và cô. Tốt nhất là nên giữ khoảng cách. Và chỉ như thế mới thật sự là tốt. Cô vẫn không thể có nổi thiện cảm với người này.

Ánh mắt Kagami khẽ lướt qua cô, nhưng ngay lập tức nhận ra ánh mắt lạnh nhạt của Ran, cô nàng cũng không biết phải cư xử ra sao. Ran đi lướt qua, không nhìn anh.

Đêm đó, Ran nhìn thấy phòng Kagami sáng đèn, thường thì nơi nào anh đến, lúc nào cũng sáng đèn. Có lẽ họ đang tâm sự. Ran không biết lí do anh đến phòng mình, nhưng cuối cùng,

Anh luôn dạy cho cô biết rằng, người anh yêu là ai, và vì sao cô không thể mơ tưởng đến tình cảm của anh. Sự thật luôn nghiệt ngã như thế phải không?

Ran quay về phòng, quen tay đốt cho mình một cây nến. Cô nhìn ngọn lửa cháy rùng rục. Thả mình xuống bàn, cô đã tập cho mình một thói quen không bao giờ bộc lộ cảm xúc. Cũng học cách thờ ơ hững hờ với mọi việc mình quan tâm. Thế nhưng sao vẫn có chút đau nhói trong tim.

Cô không biết tình cảm này là gì, nó day dứt, nó âm ỉ trong tim cô. Rồi đốt cháy toàn bộ cảm xúc. Ngày qua ngày, cứ tiếp tục lớn dần lên, cho đến khi không còn có thể dừng lại.

Cô nhắm hờ đôi mi. Để mình chìm trong một giấc mơ nào đấy.

Đêm, bàn tay khẽ chạm, nâng thân hình ấy lên, đặt nhẹ nhàng lên giường.

Đôi mày cô khẽ chau lại, rồi kêu một tiếng không rõ ý nghĩa, cô tiếp tục thở đều đều.

Bàn tay nhẹ vuốt ve má cô, rồi dừng lại ở đôi mi cong đang lay động. Đặt khẽ lên đó một nụ hôn. Vụng trộm, và đầy lúng túng..

.....

Ban mai, Ran bị một cái gì đó đánh thức. Cô nhìn thấy anh đang đứng ở cửa phòng, trang phục kì lạ. Ran nhú mày, cố gắng quen dần với ánh sáng sau lưng anh.

Shinichi nhìn cô, có chút gì đó bình thản.

“Chúng ta đi sẵn, nàng chuẩn bị đi”

“Sẵn?”

Ran hỏi, nhưng anh không quan tâm, chỉ nhìn chăm chăm vào bộ váy ngủ của cô. Ran nhìn anh, nhanh chóng quay đi.

Shinichi ngồi xuống ghế, nét mặt có chút thay đổi. Anh từ tốn sai người hầu chọn cho cô một bộ váy màu trắng, rất nhẹ, và thoải mái trong mọi cử động. Ran không hiểu mấy chuyện này để làm gì. Có lẽ một vương phi không thể tùy tiện xuất hiện người khác chăng?

Ran không quan tâm đến lí do, cứ thế cô để họ thay y phục cho mình. Rồi cùng anh ra ngoài. Ran nhận ra, Kagami cũng ở đó. Ngồi sẵn trên xe ngựa.

Cô nàng len lén liếc nhìn Ran, lộ ra vẻ mặt gì đó chính cô cũng không hiểu được. Ran khẽ thở dài. Cô không muốn ngồi cùng Kagami. Ran nhìn Shinichi, cố gắng yêu cầu.

“Thật sự phải ngồi cùng Kagami?”

“Nàng không thích sao?”

Shinichi hỏi Ran, nhưng ngay lập tức cô không thể trả lời. Shinichi không hề có ý định cho Ran một cỗ xe ngựa khác, Ran ngao ngán, cô không biết cười ngựa, càng không thể đi bộ theo đoàn. Kagami nhìn Shinichi, rồi lại nhìn Ran.

“Nàng có lẽ thích đi ngựa hơn, thiếp không thích ngồi cùng nàng ta đâu..”

Shinichi nhìn Kagami, nở một nụ cười. Anh gật đầu.

“Được rồi, vậy thì nàng cứ ngồi trên xe một mình cho thoải mái. Vào xe đi. nắng không tốt cho da của nàng đâu”

Kagami nhìn Shinichi hài lòng, rồi quay vào trong xe. Tất cả mọi người đều im lặng vì hành động đó của Shinichi, ngay cả Ran cũng chẳng biết nên đối diện với tình trạng này ra sao nữa. Shinichi nhìn Ran, vòng tay qua eo cô và nhắc lên ngựa của mình. Ran kinh ngạc, cố gắng giữ thăng bằng.

“Cười ngựa ư? Thật sự ta không biết...”

Shinichi bật cười, cô lộ ra một vẻ mặt mà hồi giờ anh chưa từng thấy cô biểu hiện qua. Shinichi nhảy phóc lên ngựa, rồi nhanh chóng thúc ngựa đi. Ran đã kinh, cô chưa bao giờ thấy tốc độ kiểu này. Không biết phải làm gì, Ran bám vào Shinichi, rồi cố gắng gào thét.

“Có cần làm thế với ta không? Cho ta xuống đi”

“Thật không nghĩ, nàng cũng biết sợ”

“Ta không phải người sao?”

Ran khó chịu, cảm xúc cứ quay cuồng cả lên. Rõ ràng anh đang đùa bỡn cô mà. Thế nhưng nó chẳng đã động gì đến anh. Shinichi chỉ lùa qua những cọng tóc của cô một hơi thở ấm.

“Nếu không muốn té, tốt nhất nàng bám chặt vào...”

Đoạn anh kéo tay Ran, để chúng ôm choàng qua vòng ngực anh.

Bạn đang đọc truyện *Rực Rỡ Mâu Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chapter 7

Ran nín thinh, cố gắng giữ mình thăng bằng. Cô thật sự không biết bao giờ mới đến nơi nữa. Cô nhìn Shinichi vẫn tiếp tục lao đi như điên, cố gắng nén kinh hãi. Rồi cô cũng nhận ra, anh chỉ đang muốn làm cô sợ. Đã thế cô sẽ không biểu lộ cho anh thấy. Đừng nghĩ cái gì anh cũng đúng chứ. Ran bắt đầu yên vị trên yên, gió khẽ mon man, mát rượi.

Xem ra cũng không quá khó khăn lắm.

Ran nhìn một khu rừng, xung quanh khung cảnh khá đẹp, một con suối uốn lượn qua. Nó là huyết mạch của cả khu rừng, thú rừng thường tập trung về nơi này để uống nước. Cô nhìn mặt khi đột nhiên anh dừng lại, làm cô ngã về sau, chạm vào lồng ngực anh. Shinichi chỉ đạo mọi người dừng trại, rồi lại nhảy xuống, bỏ cô trên yên. Ran há hốc, sao không giúp cô xuống chứ? Cô ngồi im, không dám động đây. Con ngựa này biết đâu sẽ đem cô chạy biến thì chết.

Ran nhìn về phía anh, nhưng anh dường như quên đi sự hiện diện của cô thì phải. Shinichi tiến lại gần chiếc xe ngựa, đỡ Kagami từ trong xe đi ra, cô nàng liếc mắt về phía Ran, không che giấu vẻ khinh thường. Ran quay đi, vẫn lơ có ấy đi như cũ. Người mà cô đang ở bên, là anh. Chứ không phải cô ấy. Ran không cần quan tâm cô ta là ai, cũng như thái độ của cô ấy.

Shinichi đỡ Kagami, nhưng cô ấy vấp ngã. Khiến cả thân thể chạm vào Shinichi. Anh trầm ngâm, đôi mắt hơi đen lại, nhưng rồi cũng nhanh chóng làm cái vẻ bình thản tự nhiên trên gương mặt. Ran tự hỏi mình có nhìn nhầm không đây.

Kagami ngồi yên trên một tảng đá. Shinichi mỉm cười với cô, nói gì đó ân ân ái ái, chẳng hiểu nổi anh nữa. Ran trầm ngâm, cô nghĩ mình không nên đến đây thì hơn. Ran cầm lấy dây cương, nhưng rồi cũng nhận ra, cứ thế này chẳng lẽ mình ngồi nguyên ngày trên này?

Ran mãi nghĩ mà không nhận ra Shinichi đã đi từ lúc nào, anh tiến đến bờ suối, vục mặt vào làn nước.

Cô nhìn bầu trời xanh thiên thanh trên đầu, thầm thích thú. Cô lộ ra một nụ cười nhẹ, cô rất thích bầu trời, màu xanh dương luôn cho cô cảm giác yên bình. Thưở nhỏ, tất cả những gì cô nghĩ luôn chỉ là được tự do đến một nơi nào đó. Để lòng mình yên bình tuyệt đối, nhưng hình như ước mơ lúc đó xa vời lắm.

Một bóng người nhảy lên ngựa. Ran choáng váng, cô cố định thần lại khi thấy Shinichi đã lên từ lúc nào, tay cầm một chiếc cung lớn. Bàn cung cong, màu trắng. Ran nhìn thấy thân cung trong suốt, long lanh như làm bằng pha lê.

Kagami nhìn về họ, Shinichi tiến lại gần, cúi xuống hôn cô ấy trước mặt Ran. Anh thì thầm

“Ta đi chút sẽ về ngay, nàng đợi ta nhé”

Cô nghe tim chùng xuống. Ran cố gắng thoát khỏi suy nghĩ, khi anh đi xa Kagami rồi. Cô mới bắt đầu nói.

“Vì sao nhất định phải là ta mới được? Chẳng có thể đi cùng Kagami mà?”

Shinichi không trả lời, anh nhếch cười, vẻ như thích thú một cái gì đó.

“Nếu đưa nàng ấy theo, ta sẽ lo lắng cho nàng ấy hơn là chuyên tâm chạy theo con mồi”

Ran nhận ra Shinichi phóng ngựa nhanh hơn, tay giương cung, thân hình rung lên trước gió. Một thoáng, mũi tên bay vun vút lao vào con mồi đang ẩn nấp trong những đám cỏ lau. Một con thỏ trắng, với mũi tên xuyên qua tim. Một người chạy đến nhặt nó lên, Ran khẽ kinh ngạc. Cô nhìn thấy con thỏ gãy chết, có chút không vui.

Tình cảnh của nó, chỉ là một thú tiêu khiển của những người khác.

“Hết thắc mắc rồi à?”

Shinichi đột nhiên hỏi. Chợt Ran khó chịu, cô thấy Shinichi giương cung. Lần này cô cảm thấy thân thể biểu tình phản đối. Ran nhìn bãi cỏ dưới chân, tự nhủ sẽ không đau lắm đâu. Ngựa không cao mà, cô vội lăn xuống, làm Shinichi không kịp phản ứng, anh buông cung, kéo cô vào lòng cũng ngã xuống.

Ran nhìn Shinichi, thoáng kinh ngạc. Nhưng ánh mắt anh vẫn bình thản như thế. Ran đứng dậy, cả thân hình ê ẩm. Shinichi định hỏi Ran điều gì đó, nhưng á khẩu không nói nên lời, anh hỏi cô một câu, với ngữ điệu thay đổi một chút:

“Nàng làm gì thế?”

“Vậy nếu là ta, chàng không cần quan tâm sao?”

“Nói thế nào nhỉ, ta vẫn muốn nàng sống. Nên nhớ, mạng của nàng là của ta. Sao ta lại không quan tâm? Tốt nhất nàng nên ngoan ngoãn đi. Đừng chống đối ta”

Ran im lặng. Nghe tiếng gió vi vu trong tai.

Gần mờ tối, họ trở về, trên đường quay về, cả hai không nói một từ ngữ nào với nhau nữa. Ran khó chịu, nhìn họ dùng củi để nướng thịt. Cô ngồi co mình, vẫn suy nghĩ về lúc chiều. Ran nhìn Kagami và Shinichi ngồi cạnh nhau, cô nàng gói đầu lên vai anh, trước ngọn lửa bập bùng.

Ran thì không nhân hạ như thế, cô bận với những suy nghĩ không lời đáp, cô nhìn ánh trăng rọi xuống đường. Đêm nay trăng khuyết, những ngôi sao cũng nổi rõ hơn trên tấm màn nhung đen thăm thẳm.

Shinichi rảo bước đến cạnh Ran, nhìn cô.

“Ran..”

Ran nhìn lên, để mình lần nữa rơi vào hố sâu mình tự tạo nên. Cô không hẳn là không biết giá trị mình trong mắt anh, nhưng sao vẫn không tránh nổi cảm giác mình không là gì cả. Nó làm cô khó chịu hơn anh nghĩ. Shinichi nhìn cô, chẳng biết nghĩ gì mà ngồi xuống cạnh cô.

“Định không ăn gì để đi ngủ à?”

Ran không nhận xiên thịt từ tay Shinichi. Cô đứng dậy, đi nhanh về phía Kagami. Cô vô tình đá vào tay cô ấy, Ran kinh ngạc nhìn Kagami từ từ mở mắt. Đôi mắt cô ấy đầy thù địch. Ran thờ dãi, cô không phải cố ý, nhưng cô không thêm xin lỗi, cứ thế mà đi đến một góc xa ngọn lửa.

Kagami đứng dậy, tiến về phía Ran:

“Ngươi cố ý”

“Không hề..”

Ran cố gắng thoát khỏi cô nàng, nhưng Kagami cũng đi theo Ran. Họ cứ đi, cho đến khi dừng lại ở một khoảng đất trống, Kagami hung bạo kéo tay Ran lại, Ran nén đau, nhìn Kagami không chớp mắt.

“Chuyện gì nữa đây”

“Người đừng tưởng được chàng để mất thì đắc ý.. Người nên biết, chẳng qua người cũng chỉ có một địa vị hữu danh vô thực”

Ran không nói, nhưng cũng chẳng hề phản bác lại. Cái này cô biết lâu rồi, đầu đội Kagami nhắc nhở chứ.

Nhưng ngay khi cô đang định phản bác, những ánh sáng trong rừng cây hiện ra, chúng làm cô bắt đầu hoảng sợ. Cô biết chúng là gì rồi, thú rừng. Kagami im lặng, chột chạy về phía cô, từ bên trong bụi rậm, những con vật lao ra từ bốn phía, chúng quan sát cả hai người, Ran cố gắng không cho mình phát ra tiếng, là báo. Âm thầm, chúng bao vây lấy cả hai. Kagami vội hét lên.

“Cứu..”

Nhưng rồi cô bị tắt tiếng, cô thấy những con báo đang tiến đến. Kagami suýt bị một con báo vồ được, đã bắt đầu hoảng loạn, Ran cầm một khúc gỗ dưới chân, sẵn sàng tự vệ. Cô luôn bình tĩnh trong những tình huống thế này, cứ mỗi lần có một con định bước, ánh mắt sắc lạnh của cô lại nhìn về phía cử động. Kagami bỏ xa Ran, đối mặt với một con báo, nhưng khi nó vồ lên, Ran nhanh chóng kéo tay cô lại, làm con báo vồ hụt. Nhưng thái độ của Ran không làm cô ấy hài lòng là mấy. Một vài con khác chuẩn bị bật nhảy. Kagami khẽ cười, cô nằng nặc chạy ra phía sau Ran, đẩy Ran lên.

Ran nhìn thấy cả thân hình loạng choạng, Kagami té xuống đất, một vài con báo xông vào Ran, cô nhìn chúng, đôi mắt không tin tưởng. Tâm trí cô gào lên, nhưng môi và miệng không bật âm thanh.

“Shinichi..”

Kagami nhìn Ran bị chúng vồ, không có ý định gì là cứu lấy, Ran cảm thấy ngộp thở, vuốt của chúng làm cô đau, cả thân hình như thể mà chống cự lại đàn báo.

Cứ thế này, Ran sợ mình sẽ mất máu đến chết, cô cố đẩy một con ra, thì con khác nhanh lập tức lao vào. Ran thấy một tràn đau đớn khi một con báo ngậm lấy vai cô mà lắc. Ngay lúc đó, có tiếng vút bên tai. Con báo vừa dè lên cô chết tã chỗ, Ran thờ dốc, nhìn về phía đó. Cô thấy Kagami đang nằm dưới đất, hình như bị hoảng sợ quá độ. (**chỗ nào chứ**) Shinichi nhìn qua cô, nhưng màn đêm che giấu đi tất cả vết máu và cả thân hình cô. Ran đứng dậy, không lao đảo. Shinichi nghĩ gì đó rồi lại cúi xuống, bế sóc Kagami lên.

“Hồi phủ, chúng ta sẽ nói chuyện sau”

Ran nhìn Shinichi đi xa, lòng bất giác không vui, nhưng trên môi lại nở nụ cười. Cô như thế này, anh không lo. Cô ấy chỉ hoảng sợ, anh lập tức hồi phủ. Cô như thế này, anh không đỡ, không diu về, chỉ biết ôm cô ấy vào lòng. Tôn thương của cô, so với cô ấy là cái gì?

Những thị vệ chạy đến, cung kính hành lễ.

Ran nghe tai mình ù đặc, cô ngất đi.

Shinichi đã cười ngửa về trước với Kagami, bọn thuộc hạ cũng chẳng biết làm gì ngoài cố gắng hồi phủ nhanh hơn. Ran được đưa vào phòng, vết máu loang lổ dưới chân khi họ đặt cô lên giường. Ran thấy ý thức dần quay về, ho khan một tiếng. Cô nhìn thấy một người hầu đang cúi bô y phục, lau vết thương cho cô. Ran cố gắng điều chỉnh giọng nói:

“Shinichi đâu?”

“Vương gia.. đang ở chỗ Kagami phu nhân...”

“Sao chỉ có mình người?”

“Vương phi.. vương gia không cho ai đi mời thầy lang cả.. Xin vương phi tha tội..”

Cô thở dài, cố gắng không để cho cơn đau rút cạn sinh lực của mình. Ran biết, anh ấy sẽ không để mình chết. Nhưng ý thức cứ bảo mình sắp chết đến nơi rồi. Ran tuyệt đối không bao giờ muốn điều đó xảy ra, cô cố gắng chống lại, để người ấy thoa thuốc lên vết thương trên vai. Dù đã qua lâu, nhưng vẫn rùng rùng máu chảy..

Cả ngày hôm sau, vẫn không thấy anh đến. Ran chỉ nằm trên giường. Chỉ có thuộc hạ đến với cô, chăm sóc cho vết thương. Nhưng vết thương vẫn nhiễm trùng, Ran biết điều đó, khi mới vừa mở băng, lập tức cô nén kinh hãi, vết thương lở loét, chính cô cũng không dám nhìn vai mình.

Ran đau đớn, ráng nén tiếng kêu khi thoa thuốc lên vết thương, xót vô cùng.

“Kagami.. không sao chứ?”

Người hầu của cô im lặng, đôi mắt nhìn xa xăm.

“Thuộc hạ nghe nói, phu nhân chỉ vì hoảng sợ nên ngất đi... chỉ là giờ ăn uống không được ngon miệng thôi”

Ran nhìn vết thương được băng kín, cô hỏi:

“Băng nhanh một chút.. khó chịu quá”

Người hầu lập tức thay băng. Khi mặc đồ vào, không thấy vết băng. Đúng lúc này, Shinichi xông vào, nhìn Ran đầy phẫn nộ, anh tiến đến bên giường, sóc Ran lên. Cô đau đớn, nhưng vẫn không biểu hiện trên gương mặt.

“Nàng làm thế thì vui à?”

“Cô ấy có sao đâu..”

Shinichi thả Ran xuống giường. Ran thấy một chuỗi đau đớn. Anh nhìn cô trong giây lát, bàn tay giờ lên, tát Ran một cái. Đoạn cô thấy cả thân hình run rẩy, bàn tay anh như thép nguội, giáng vào mặt cô..

“Không cho vương phi ăn uống gì cả..”

Shinichi bỏ đi, ánh mắt đầy lạnh lùng. Người hầu của cô vội chạy đến, đỡ cô lên. Ran gạt tay cô ấy ra.

“Ta không sao.. người không cần đỡ”

Bạn đang đọc truyện *Rực Rỡ Mâu Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chapter 8

Ran cố gắng về giường. Con sốt vất kiệt toàn bộ sức lực của cô. Cứ mỗi lần mở mắt, là lại cảm giác chỉ muốn ngủ một giấc thật dài. Không hi vọng, không chờ đợi. Lần trước khi cô ngủ, cũng là anh ở cạnh để canh chừng. Nhưng giờ thì không thấy đâu. Anh đang trực sẵn bên giường của Kagami chăng? Ran khẽ cười, nén đau vì cả thân hình cứ rung lên lao đảo.

Người hầu bên cạnh cô chỉ có vài người, có lẽ chỉ vì địa vị của cô. Cô gái đứng bên cô, một người hầu nhanh nhẹn, Ran vẫn còn nhớ đôi mắt xanh dương của cô ấy. Mâu nhạt hơn anh, nhưng vẫn đẹp đến nao lòng. Cô ấy luôn đứng trực cho cô. Không có một lý do nào cả, Ran chợt thấy thiện cảm với cô ấy. Cô có lẽ đã chết rồi nếu không cô ấy thay băng thường xuyên, thậm chí cả thuốc cũng là do cô ấy đem về mà thoa cho cô. Shinichi bỏ đói cô, thậm chí thầy lang cũng không cho phép gọi. Anh đang giận cô chăng? Ran không nghĩ ngợi gì về điều đó, nhưng vẫn cảm thấy khó chịu.

Anh ấy sẽ không để cô phải chết. Mạng của cô là do người ấy cứu, làm sao để cô chết được chứ. Ran biết điều đó, anh sẽ hành hạ cô. Vì lỡ làm tổn thương Kagami.. phải thế không?

Bàn tay ấm áp lại bắt đầu đặt lên Ran, lau nhẹ trán mướt mồ hôi của cô. Ran mỉm cười, lơ mơ ngủ. Cô mơ thấy một giấc mơ không đầu không cuối, hơi thờ dãn nặng nhọc hơn.

Cả đêm ấy, cứ tỉnh rồi lại ngủ, ngủ rồi lại tỉnh.

Đến sáng hôm sau, Ran mới có thể lấy lại được ý thức tỉnh táo. Cả thân hình ê ẩm, những sợi tóc bết lại, làm khuôn mặt cô trắng nhợt vì thiếu máu. Ran mở mắt, để cho mình có thể nhìn thấy trần nhà. Người hầu vội chạy lại, gương mặt vui mừng.

“Người tỉnh rồi.. cả đêm qua người sốt liên tục.. làm thuộc hạ cứ tưởng”

Ran lơ mơ nhận ra, đó là người hầu vẫn thức trực bên cô suốt.

Cô lắc đầu. Lấy lại vẻ cứng rắn thường ngày.

“Ta không sao.. ta hơi khát”

Cô ấy đứng dậy, chạy vội đi lấy nước cho Ran. Nâng người Ran nhẹ nhàng, Ran nhận ra làn nước lạnh tràn vào cổ họng. Nó làm cô khá hơn, nhưng vết thương vẫn rất nhức, làm cô gần như không thở nổi. Đau đớn, nhưng dù sao cô cũng miễn nhiễm với đau đớn rồi mà..

“Vương phi... vương gia mời người ra hoa viên uống trà”

Cô ấy ngập ngừng, Ran lại cười, lấy chiếc lược chải lại mái tóc của mình, nhưng chiếc lược trên tay cô không thể đưa lên được, tay cô đau kinh khủng.

“Người tên là gì.. “

“Kazuha.. Toyama thừa chủ nhân”

“Đừng gọi là chủ nhân... Ran được rồi”

Kazuha ngáp ngừng, không dám gọi. Ran biết sắp đến sẽ phải nhắc nhở hơi bị nhiều đây, nhưng cô cũng không quan tâm lắm. Để yên Kazuha chải mái tóc của mình, bôi gọn gàng. Gương mặt cũng trở nên bình thường trở lại. Nhìn như bị bỏ đói lâu ngày.

Ran ra ngoài, cổ găng bước. Không đau lắm. Cô không sao.

Ran tự nhủ và bước đi. Kazuha nôi gót theo sau, không có ý định để cô đi một mình. Kazuha không hiểu, vì sao vương gia lại đối xử với vương phi như thế. Nhưng cô chỉ là một người ở, sao dám hỏi nhiều. Kazuha lo ngại khi thấy Ran đang bước đến hoa viên, Shinichi và Kagami đã ở đó từ lúc nào. Kagami ngồi trên ghế, một chiếc áo bông dày quấn quanh như một đứa trẻ. Từ sau hôm đó, Kazuha nghe bên phòng Kagami bàn tán, nào là cô ấy hoảng sợ mà vương gia không quan tâm đến gì khác, ở bên, túc trực. Kazuha nhìn lại Ran, cô đã đến đó từ lúc nào.

Ran còn bị thương hơn cả Kagami, chẳng lẽ vị vương phi này lại hữu danh vô thực như người ta đồn đại? Vậy tại sao vương gia chỉ ở cùng phòng với vương phi, thậm chí một đêm còn chưa ngủ cùng Kagami.. Thật khó hiểu.

Kazuha dừng bước, thấy Ran ra hiệu cho mình đứng lại. Cô không hỏi nhiều, cũng vội lui ra.

Ran từng bước đến gần Kagami nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường. Vẫn như cũ, Shinichi thì chỉ nói vồn vện một câu

“Nàng ngồi đi”

“Có chuyện gì sao?”

Ran trả lời cộc lốc, anh ấy không giết cô. Sẽ không bao giờ giết cô, cô chỉ biết có thế, người này với cô là cả một ẩn số. Shinichi cũng không nói nhiều, chỉ nhìn Ran.

“Chỉ cần nàng xin lỗi Kagami.. mọi chuyện coi như không tồn tại”

Ran nhìn cô ấy, cô không biết phải làm gì. Nhưng rồi Kagami nũng nịu.

“Không cần đâu, vương phi không thích thiếp... thiếp biết mà..”

“Ran..”

Ran nghe cô ấy nói, lòng mơ hồ khó chịu.

“Ta không làm”

“Nàng nói gì? Sao lại không làm? “

Shinichi đứng bật dậy, ánh mắt đầy phẫn nộ. Anh tiến đến gần Ran, trừng mắt nhìn cô. Ran không hoảng sợ, cũng không hề có ý định rút lại lời nói. Anh nhìn cô, rồi ép cô quỳ xuống. Ran vẫy vùng, nhưng tay anh vô tình chạm vào vết thương trên vai. Cảm giác như muốn ngất đi.

Ran nhận ra mồ hôi mình chạm đất.

“Nàng xin lỗi Kagami đi”

Ran nghe thấy một chuỗi đau đớn từ bàn tay của anh.

“Bất kể điều gì, trừ điều này. Ta không sai.. hà có chàng ép ta?”

Shinichi nhìn Ran, cười.

“Không sai ư? Vậy nên thế nào mới đúng? Nàng đã hứa ta nói gì nàng cũng nghe?”

Ran nhìn anh, cười hờ hững.

“Ta đường đường là vương phi, sao ta phải quỳ xin lỗi một tiện thiếp?”

“Vậy ta lập tức phế nàng?”

Ran nhìn anh, cũng không hề ngạc nhiên, từ đầu người anh muốn lấy là Kagami cơ mà. Đâu phải cô, cũng chưa bao giờ là cô. Ran không hề hoảng loạn, bình thản hơn anh tưởng rất nhiều.

“Vậy ta đi được chưa? Vương gia?”

“Tại sao nàng ngang bướng như thế?”

Shinichi phần nộ, anh bóp lấy vai cô, như muốn bóp chết người trước mặt mình, Ran đau đớn, máu cũng bắt đầu chảy ra. Shinichi ngạc nhiên, anh nhấc tay. Một hàng máu tươi chảy nhỏ giọt xuống nền đất, Ran nghe mình lịm dần, cô không thể ngất ở đây. Tuyệt đối không phải ở đây.

Ran đứng dậy, cố gắng từng chút một. Nhưng cả thân hình biểu tình.

Shinichi nhìn Ran kinh ngạc, anh không nghĩ Ran bị thương.. càng không nghĩ cô.. Anh chạm vào cô, nhưng Ran không còn quan tâm đến anh nữa, chỉ thấy đau đớn.

Shinichi ôm lấy cô, bế sốc lên. Nhanh chóng ra khỏi hoa viên. Ran nhỏ giọng.

“Chàng cứ làm điều chàng muốn... ta biết mạng ta là của chàng”

“Im đi”

Shinichi gằn giọng. Ran im lặng, hơi thở hỗn hển.

“Ta biết... chàng chưa từng yêu ta.. hà có gì cưới ta? Có phải chẳng chỉ vì người đó?”

Shinichi dừng lại.

“Ta bảo nàng im đi”

Con đau làm Ran cảm thấy mệt mỏi, cô nhắm mắt. Để mình không còn biết gì nữa.

“Nhưng ta yêu chàng...”

Bạn đang đọc truyện *Rực Rỡ Mâu Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chapter 9

Những cánh hoa xoay xoay, là đà rơi xuống. Cả rừng phong hoang vu, tất cả tràn ngập trong cánh phong. Đỏ rực, thắm đậm giấc mơ.

Ran mở mắt, nhìn thấy anh đang ở bên mình, ánh mắt lạc lõng, vô hồn nhìn quanh. Cô không biết mình phải làm gì, cũng không rõ những gì mình đã làm là gì. Cả thân hình cô chỉ có một lớp băng màu trắng nổi bật. Shinichi vẫn ở đó, nhìn cô không chớp mắt. Ran cố gắng ngồi dậy, nhưng bàn tay anh cố định thân hình cô trên giường.

“Định làm gì? Nàng nằm im đó cho ta”

Ran lại ngoan ngoãn nằm im, cô không có khả năng phản kháng lại những gì mà anh nói. Cũng chưa hề thấy qua ánh mắt giận dữ của anh như thế này. Shinichi chỉ ngồi bên cạnh cô, không trò chuyện, miên man suy nghĩ. Ran tự nhủ không biết anh đang nghĩ gì. Nhưng rồi anh cũng không nói, cô đành nằm im như thế, nhắm hờ đôi mắt xanh dịu. Bàn tay đặt nhẹ lên trán, rồi lại lúng túng rút về.

Hỏi hận ư? Cũng không hẳn. Shinichi siết chặt bàn tay, rồi thả lỏng trở lại.

“Ran”

Cô đã ngủ, Shinichi nghe thấy hơi thở đều đều của cô trong tai, không hoài niệm, không hề oán trách, một câu cũng không giải thích. Chẳng lẽ cô chính là như thế? Shinichi không hiểu. Bướng bỉnh có, cao ngạo có. Thậm chí không chịu khuất phục cũng có nốt, thế nhưng sao... cô vẫn như thế?

“Ta yêu chàng”

Shinichi thờ dãi, khoanh tay trước ngực, cố gắng nghĩ ngợi. Đôi mắt trầm luân, rồi trở lại trạng thái bình thường.

“Giữa ta và nàng, tuyệt đối sẽ không có tình yêu..”

Shinichi đứng dậy, cúi đầu. Đặt nhẹ trên môi Ran một nụ hôn, đoạn anh ra khỏi phòng, để lại chiếc giường với một cô gái đang ngủ say. Ngay khi bước chân lui dần, đôi mắt xanh tím mờ ra. Nhìn về phía con người ấy vừa bước đi.

“Em vẫn biết, chàng sẽ trả lời như thế với em...”

Ran nhìn về nơi ấy, như tưởng niệm một thứ gì đó thật xa xôi.

Lúc ta ở trong cơn mưa lạnh lẽo ấy, là chàng cứu ta. Chiếc bánh nóng còn hơi hổi trên tay. Ánh mắt xanh dương vẫn chưa bao giờ phai màu trong kí ức. Ta vẫn tưởng đã quên, mà con tim thì luôn nhớ.

Những đòn roi, không làm ta khiếp sợ, những ánh mắt vô tình, ta không hề xoay chuyển, ta ghét sự ràng buộc, ta sợ hãi kí ức chỉ toàn những lời khốc than vô nghĩa. Là chàng, đã kéo ta ra khỏi vùng lầy, cũng là chàng, làm cho ta không được phép nhớ về quá khứ.

Ta lặng yên, ta hoài vọng, ta hướng về chàng mọi lúc. Ta đã từ lâu, từ lâu mong muốn sẽ có được phần nửa những điều chàng làm cho cô ấy. Một chút thôi, yêu thương ta, nhớ về ta, một chút thôi, chia sẻ cho ta những điều mà chàng có thể cho cô ấy.

Nhưng hoàn toàn không thể như vậy.

Giữa ta và chàng, chỉ có thể là một mối quan hệ mập mờ, phi của chàng, nhưng chẳng được chàng đoái hoài. Ta bị thương, cô ấy chỉ kinh hãi. Thế mà chàng sẵn sàng bắt ta quỳ lạy cô ấy.

Ta đau đớn, ta buông xuôi. Nhưng chính ta mới là người bị chàng hấp dẫn.

Tuyệt đối sẽ không có tình yêu...

Tuyệt đối sẽ không có tình yêu...

Mãi mãi chàng vẫn không dành cho ta. Vậy mà ta vẫn không cảm lòng mà nói cho chàng biết.

Người muốn ta đừng phản bội người.

Vậy ta nguyện suốt đời trọn kiếp ở bên người.

Bởi vì người, chỉ vì người thôi.

Ran nhắm mắt lại, miên man.

Giấc ngủ chập chồn đến, hạnh phúc trôi xa khỏi tầm với. Tất cả chỉ là một giấc mơ, hạnh phúc, không. Tất cả chỉ là một sự an bài có kế hoạch của người ấy.

Gió thổi nhẹ qua cánh đồng, rung rinh. Từng bông cỏ lau là đà, những cánh hoa phù đầy không gian. Bụi bay, nước mắt nhẹ rơi.

Giấc mơ tràn đầy âm sắc, âm thanh như vang lên một bài ca bi ai. Cô gái bước đi, cố gắng tìm về nơi phía cuối con đường. Nhưng chỉ có gió, hoa, và bài ca bi thương chưa bao giờ chấm dứt.

Cơn mơ tràn về, một cái bóng khẽ ôm lấy cô vào lòng. Giọng nói nhẹ nhàng, hơi thở ấm áp. Ran không biết đó là ai, cũng không cần tìm hiểu đó là ai. Giấc mơ cô đơn mình cô, chứng làm cô hoảng sợ. Có ai đó lay cô, nhưng cô không dám mở mắt. Sợ mình sẽ nhúng vào đầm lầy vô lối.

Nhưng rồi, giọng nói ấy lại lần nữa lay tỉnh cô.

“Nàng tỉnh cho ta...”

Bá đạo, hoang dại, và miên man. Ran cố gắng mở mắt, mà mi nặng trĩu. Bàn tay buông lơi, rồi lại lần nữa nắm lại. Ran cố gắng mở mắt, tất cả âm thanh biến mất, không hề có ai ở bên cô cả. Ran lại nhận ra, mình thật ngu ngốc. Vậy mà cô nghĩ anh sẽ đến chứ.

Kazuha từ bên ngoài chạy vào, gương mặt đầy vẻ lo lắng.

“Vương phi, người tỉnh rồi”

“Ta ngủ bao lâu rồi?”

Ran giọng khàn đặc, chính cô cũng hơi bất ngờ vì giọng bất ngờ đổi thay, Kazuha chỉ lắc đầu, một ngày. Ran không hỏi gì cả, chỉ nằm yên. Nhưng rồi, cô cũng gượng ngồi dậy.

“Ta muốn ra ngoài”

“Nhưng vương gia...”

Kazuha chưa nói hết câu, Ran lại lập tức trầm lại.

“Vương gia làm sao? Ta muốn gặp chàng...”

Kazuha không biết làm gì, chỉ biết nhanh tay chải lại đầu cho Ran, mặc cho cô một bộ váy màu thanh thiên.

Ran chỉ vừa bước đến thư phòng, đã nghe tiếng thút thít từ bên trong. Ran nhìn một người hầu lật đật chạy ra, vội ngăn lại. Người đó định vẫy vung, nhưng khi nhận ra là Ran, cô ấy dừng lại. Nhìn cô với vẻ mặt kinh hãi, vội quỳ xuống.

“Bái kiến vương phi”

“Có chuyện gì vậy? ”

Nhưng chưa đợi người kia trả lời, Kagami từ bên trong chạy ra, nước mắt ướt đầm trên má. Ran chưa kịp định thần, thì nghe nàng phẫn nộ.

“Chính vì người, vì người... vì người mà ta phải đến phủ của tên tướng quân ấy..”

Ran chau mày, không biết vì lý do gì mà nàng ấy lại xúc động như thế. Nhưng rồi, từ phía sau, một bàn tay ôm lấy Kagami. Khẽ choàng.

“Bình tĩnh lại”

Kagami đưa đôi mắt màu ngọc nhìn anh, lao vào lòng anh mà nức nở. Ran nhìn họ, rồi lại quay bước đi. Chợt cô nghe giọng anh từ phía sau.

“Đến thư phòng gặp ta”

Ran ậm ừ, lui gót về thư phòng. Cô ngồi xuống, xung quanh căn phòng một mùi hương đinh lăng ngào ngạt. Ran không hoang mang, cũng chẳng hề tỏ vẻ là mất kiên nhẫn, chỉ yên lặng chờ anh đến.

Cuối cùng, khi chân cô bắt đầu mỏi nhừ, anh cũng xuất hiện từ sau những bức bình phong. Ran nhìn anh, rồi thấy anh từ từ cởi áo choàng, ngồi xuống.

“Ta muốn nàng đến phủ tướng quân một chuyến..”

Ran nhìn anh, vậy ra tất cả những gì anh muốn nói với cô chỉ có thế này. Cô nhìn anh, khẽ cay đắng. Nhưng rồi kìm ức đè nén những cảm xúc. Ran không biết, thật sự không biết phải làm gì đây. Giọng cô nhỏ dần, mệnh mông vô cảm:

“Thật sự phải như thế sao?”

Người cô yêu đang ở đó, đôi mắt màu xanh trời nhìn thẳng vào cô, không mấy may rung động. Ran im lặng, cố gắng tìm lại chút bình tĩnh trước anh. Nhưng mọi thứ đều vô nghĩa. Câu hỏi của cô, dường như không làm anh suy nghĩ. Anh tiến lại gần cô, để bàn tay mình khẽ chạm vào gương mặt cô, nâng nhẹ cằm của cô. Đôi mắt anh không hề có chút gì gọi là tiếc nuối. Nó làm trái tim cô khẽ nhói đau.

“Không phải nàng sẽ làm tất cả những gì ta bảo sao?”

Ran cứng người. Môi khẽ nhấp nháy.

“Mạng của em, thuộc về chàng. em sẽ làm tất cả những gì anh bảo”

Đôi mắt ấy khẽ cười, người ấy đặt lên môi cô một nụ hôn, ấm áp, đầy dư vị. Nhưng rồi chính bàn tay ấy cũng dừng lại trên gò má cô, gạt đi giọt lệ trong đôi mắt màu xanh tím.

“Ta không nghĩ, nàng cũng biết khóc.. “

Thật nhẹ nhàng, thật khẽ. Nhưng cũng đủ làm trái tim cô xót xa. Cô lặng yên, nhìn người đàn ông trước mặt mình. Cô đã từng một dựa vào nơi ấy, chạm vào bờ vai, hôn lên má, một mình chiêm hữu hết tất cả những gì thuộc về anh. Nhưng hiện tại, cô nhận ra.. cô chưa từng thành công. Cô chỉ là một công cụ của anh, chỉ là một người thuộc hạ của anh..

Vì sao cô vẫn chưa nhận ra, vì sao cô vẫn còn hoang dại mà yêu anh... vì sao cô vẫn còn cố gắng chứ? Lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất Ran khóc. Tất cả những gì anh cho cô, phải chăng chỉ là một tình yêu không lời đáp, cùng những thứ vô nghĩa miên man.

“Nếu ta...”

Ran lo lắng, phủ tướng quân... đã đi liệu còn có thể trở về? Shinichi nhìn cô, không nói gì, anh dùng một chút nơi cô.

“Bất kể là chết, cũng phải trở về”

“Có phải chàng chỉ yêu mình Kagami?”

Shinichi không trả lời, Ran khẽ quay đầu, đôi mắt trống rỗng.

“Em sẽ làm, bất kể là chết..”

Ran im lặng đan những cánh tay vào nhau.

Xe ngựa khởi hành từ rất sớm, Ran nhìn những khung cảnh lướt qua. Phủ vương gia xa dần, rồi dừng lại ở một cánh cổng lớn. Ran rùng mình, không khỏi run rẩy bởi sương sớm.

Cô chậm rãi bước xuống, xe ngựa cũng đi mất. Cả căn phòng nguy nga, chỉ có mùi hương khác lạ làm cô khó chịu.

Ran không chờ đợi, chẳng cần phải làm thế. Một người từ phía sau bước vào, cô nhìn về phía người này. Đôi mắt sắc bén nhìn cô, hơi lạnh đậm, cũng đầy ngạo mạn. Ran không biết đây là ai, chỉ biết siết chặt chiếc áo choàng.

“Nàng là?”

“Ta đến đây, thay cho Kagami..”

Người đó nhú mào, rồi đến gần cô. Lướt bàn tay trên khuôn mặt trắng của cô, rồi lại dừng lại khi bàn tay gần chạm vào cổ cô. Hắn ngạc nhiên, đôi mắt không run sợ, làn da cũng không hề sần gai ốc. Người đứng trước hắn, như một tảng băng đầy lạnh khốc.

“Nàng là gì.. của Shinichi Kudo?”

“Ta là gì, liệu có quan trọng đến thế không?”

Ran không hề đáp, chỉ mặc kệ hắn nhìn soi mói. Từng lớp một, cảm giác kinh tởm làm cô ngạt thở.

“Ta không có hứng thú với thứ bỏ đi, hắn đưa nàng đến đây, hắn là nàng chỉ là một phế phẩm với hắn...”

Ran nhìn vào đôi mắt của người đứng đối diện, không hề rung động vì lời hắn nói, trái lại, chỉ là một sự bình thản lạ thường.

“Vậy người nghĩ hắn sẽ giao Kagami cho người?”

“Ta chỉ muốn đùa giỡn với Kagami một chút, họa chăng có gì quá đáng lắm? Nữ nhân.. suy cho cùng cũng chỉ là công cụ làm ấm giường...”

Ran cười nhạt. Nụ cười của cô làm hắn ngẩn ra trong phút chốc.

“Vậy với người.. nữ nhân thế nào mới không phải công cụ cho người?”

Hắn thoáng suy nghĩ, rồi chạm vào gương mặt của cô.

“Như nàng..”

Hắn cúi xuống, đặt nhẹ lên môi cô một nụ hôn. Ran không vậy vùng, cũng không hề chống cự. Chỉ một đêm, hắn sẽ lại giao trả lại cô cho người ấy.

Bàn tay hắn sờ soạng, rồi bế cô lên. Chiếc giường đằng sau cứ thế mà quăng xuống. Ran nhìn hắn, vẫn không có chút cảm xúc gì. Đôi mắt cô cứ thế mà miên man, anh đã đoán trước hắn sẽ làm gì... vậy mà vẫn đưa cô đến đây sao? Ran mỉm cười, nụ cười lạnh băng. Hắn nhìn cô, không chút biểu cảm. Ngầu nghiêng lấy bờ môi cô.

Cả thế giới xoay vần, kí ức dần trở nên mờ nhạt hơn..

Rạng sáng hôm sau... Ran đi ra khỏi phủ, hơi thở vô vấp. Không ai chờ đợi, cũng không ai sẵn đón. Ran nhẹ bước, đôi mắt hoang dại. Cả phủ vẫn như thế, không có gì thay đổi.

Hắn giữ đúng lời hứa, không giữ cô lâu. Ran khẽ kéo cô áo cao hơn, che đi vết bầm nơi cổ.

Dừng lại trước cửa phòng, cô bước vào, thân thể mềm mại. Một cái bóng bước vào, đôi mắt anh rơi trên người cô. Quần áo, cả những mùi hương từ cô. Ran đối mặt với đôi mắt xanh ấy, khẽ thần thờ.

Không hề uất ức, cũng chẳng hề oán trách gì anh.

Shinichi tiến đến gần, vô vấp. Anh tuột vai áo cô ra, hiện dưới đôi mắt anh là một vết bầm nhỏ, màu đỏ. Ran khẽ rời khỏi tay anh, kéo lên. Anh không nói gì, chỉ dừng lại một hồi quan sát.

Ran quay đi, nén một chút kinh tởm.

“Ta đã trở về... đúng như lời hứa”

Ran lại ôm lấy trọn thân thể vào lòng, để mình chìm trong thế giới chỉ mình mình dựng nên.

“Ta làm giúp Kagami việc đó... ta giữ cho nữ nhân bên cạnh người trong sạch.. Tha cho ta được không? Tha ta đi.. những gì ta nợ người... ta đã trả đủ..”

Ran không nghe thấy tiếng anh trả lời, chợt bật cười.

“Có phải không, ta với các người chỉ là một công cụ..”

Giọng cô lạc đi, miễn man...

“Có hay không... một sự công bằng dành cho ta?”

Bàn tay chạm vào cô, kéo cô vào lòng. Hôn lên má, lên vai, lên đôi mắt vô thần của cô.

“Ta xin lỗi”

Ran không nghe, cô không nghe bất cứ điều gì anh nói. Chỉ cảm thấy sự tổn thương. Vì nụ cười của người ấy, người bỏ mặc ta?

Có hay không... một công bằng dành cho ta?

Ran cay đắng.

Đêm, hân nhìn cô, hôn lên bờ vai của cô. Để lại nó một vết bầm. Ran im lặng, đón nhận những trận hôn cuồng dã tiếp theo. Nhưng... không có gì cả. Cô nhìn hân, nhưng hân không nhìn cô.

“Mai, nàng cứ trở về... Ta không thích phế vật của người khác”

Hân ra khỏi phòng, để lại Ran trên chiếc giường ấy. Không hơi ấm, không chút nồng nàn. Cô ôm lấy quần áo của mình, kéo lại cho ngay ngắn.

Tâm cô, cả lòng cô.. đều chết rồi. Vì nữ nhân ấy, anh cái gì cũng mặc kệ.. lòng trắc ẩn của hân.. chẳng qua cũng chỉ vì cô chỉ là phế vật trong tay kẻ khác? Ran im lặng, để mình cúi gằm xuống giường.

Một giọt gì đó rơi ra, thấm xuống chiếc gối..

Bạn đang đọc truyện *Rực Rỡ Mâu Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chapter 10

Ran tỉnh dậy thì trời đã về khuya, những cơn gió từ nơi nào ulla về, cuốn những chiếc lá bay xào xạc. Cô không rõ mình đã ngủ bao lâu rồi, chỉ biết là khi thức dậy thì toàn thân nặng trĩu, cứ thế từng chút một thân thể lại biểu tình. Cô thấy mệt mỏi, những thứ khác cũng không hề gì nữa.

Kazuha đang ngồi bên giường, đầu tựa vào thành giường. Ran khẽ chau mày, mọi chuyện là như thế nào đây? Đôi mắt cô khẽ chớp, rồi Kazuha cũng mở mắt ra. Hôm qua cô nhìn thấy vương gia ôm Ran, cô ấy không hề khóc, nhưng màu sắc bi thương nhuộm đầy gương mặt cô. Kazuha không biết, vì thế nào và vì sao mọi chuyện lại như thế này. Một tin tức nhanh chóng lan ra, đến khi cô phát hiện, thì đã quá muộn để giải quyết rồi. Ran không nói gì, chỉ thấy tờ giấy trên bàn. Cô bình thần cảm nó lên.

“Ta cho nàng thứ nàng muốn, phía bắc có một nơi dành cho riêng nàng. Nhưng nàng hãy nhớ, nàng đã hứa không bao giờ phản ta. Tuyệt đối không được phép quên”

Chữ của anh, mềm mại, nhưng vô tình đẩy lên những cảm xúc trong lòng cô.

“Vậy giờ Kagami là vương phi chăng?”

“Vương phi..”

Kazuha kinh ngạc không nói nên lời, nhưng rồi Ran cũng không quan trọng hóa vấn đề là mấy. Cô chỉ âm thầm bước ra khỏi phòng.

“Vậy người ấy cho ta ra đi..”

Ran cười cợt cho chính bản thân, miễn tưởng mọi chuyện sẽ chấm dứt. Nhưng nào đâu phải vậy. Cô nhìn chiếc xe ngựa đậu trước cửa. Không ban cái chết là may mắn lắm rồi. Ran nghĩ thế rồi lên xe, không nhìn lại phũ phàng chỉ một lần.

“Ân tình này ta đã trả đủ.. hi vọng từ giờ.. chúng ta không ai nợ ai”

Ran nhìn về phía sau, mấp máy mấy câu. Anh và cô giờ đã không còn sợi dây duy nhất ấy nữa. Ran không quan tâm, cũng chẳng hề thú vị, cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Mà cô thì chẳng bao giờ có ý định dừng lại.

Phía bắc, là một khu rừng. Màu phong trải đầy sân, những cánh phong rơi, lòng cô miên man, gió đầy hoài niệm. Một nơi yên tĩnh.. Ran bước xuống, lê bước đi.

Cô thấy mình ho khan mấy lần, đáng dấp yếu đuối vô cùng.

Kazuha nói gót theo cô. Rồi chậm rãi thả bộ theo lối mòn. Ran không hiểu sao, trái tim vẫn tiếp tục nhớ về. Cô không biết, vì sao mình vẫn nghe lời anh dọn đến đây. Anh từ bỏ cô, anh không còn ràng buộc được cô nữa. Nhưng vẫn để cô ở nơi đây.

Ran chợt thấy buồn cười. Anh đang trêu đùa cô sao?

Từ đó trở đi, không thấy anh đến, cũng không nghe tin tức gì lớn. Ran yên lặng đi trong khu rừng, gió thổi, vòn mái tóc bay nhẹ nhẹ.

Ở đây, tất cả mọi chuyện đều dịu lại. Không có một chút tan thương...

Phong chuyển màu, lá phong vùn vùn quanh.

Shinichi ngồi yên lặng trong phòng, nghe gió vi vu thổi qua. Anh cảm thấy con người dần chau lại, mệt mỏi vô cùng.

Anh đứng dậy, cố gắng với lấy áo choàng, nhưng rồi anh nhận ra. Những điều anh làm đều vô nghĩa. Anh nên nghỉ ngơi, nếu không muốn mệt chết. Shinichi mỉm cười, lê gót đi.

Anh bước theo quán tính thôi, mà vô tình đứng trước cửa phòng Ran. Từ khi cô ra đi, nơi đây không được phép một ai ở cả. Kể cả cô là vương phi đi nữa. Shinichi nhớ lại, từng ở đây vào mỗi đêm, chu kì ấy cứ lặp đi lặp lại. Rồi đến khi dần trở thành thói quen lúc nào không hay.

Điều bộ cô ngủ, ánh mắt buồn mênh mông, cả lời hứa của cô. Tất cả những điều đó làm anh nhớ. Sững người trong phút chốc, Shinichi đang nhớ cô ư? Không thể như thế được. Anh trở nên khó chịu, cộc lốc đẩy cửa vào. Hương đinh lăng vẫn thoang thoảng đâu đây. Mùi hương đặc trưng của cô, thấm dần vào những lớp gỗ, vương lại trên từng lớp vải vóc.

Sự hiện diện của cô trong cuộc sống của anh, là điều hiển nhiên. Cô là thứ duy nhất anh nghĩ thuộc về mình... Shinichi vẫn còn nhớ, những vết thương trên chiến trường, những nụ cười của thể thiếp của người anh gọi là cha. Người mà đến cả mơ anh vẫn chỉ có thể giữ ở mức quân thân...

Tất cả như một con sóng lớn, tràn qua cuốn phăng tất cả.

Cha anh có mười hai con trai, một làm vua, hai chết ngoài mặt trận, ba trong số đó ham hư vinh, năm người còn lại đều trấn thủ biên cương. Họ không gặp nhau, và tất cả đều cố gắng dành lấy vương vị.

Anh đã được dạy, không tàn nhẫn với kẻ khác, chính mình sẽ là người chết. Shinichi thờ dài, mệt mỏi. Nụ cười anh luôn lạnh lùng nở, cả những vết thương không bao giờ xóa nhòa. Anh không hề quên, một chút cũng không quên.

Cha anh yêu thương mẫu thân, nhưng vấp phải sự khinh ghét của rất nhiều người. Mẫu thân anh, một người phụ nữ già tâm có thừa. Shinichi đã từng được bà đánh chết lên chết xuống chỉ vì thua trong đợt cạnh tranh ngôi vị.

Cuối cùng thì sao, có ai yêu thương anh thật lòng?

Lớn dần lên. Anh đổi khác, tuổi thơ với những mưu đồ, hạnh phúc tạm bợ.. cả những lúc khóc than cũng không thể chạy về với người nữ nhân duy nhất mà đáng lẽ phải yêu thương anh. Bà ấy vui, khi anh làm hài lòng ông ấy. Bà ấy không cần anh, khi anh vấp ngã. Anh phải hoàn hảo, vì điều bà ấy muốn, không dừng lại ở việc muốn anh là một người có giá trị trong mắt ông.

Anh đã từng gặp, một cô gái. Ánh mắt hồ thu thăm thẳm, cả nụ cười cũng mang sự ý nhị, cô ấy là người anh yêu thương nhất, cũng như là người anh sẵn sàng hi sinh để bảo vệ.

Có thể nói, đó là người anh yêu nhất đời. Vì cô, anh không từ bất cứ việc gì.

Kết quả? Cô ấy lại là một gián điệp của họ, cô ấy sẵn sàng dùng sắc đẹp để làm anh xiêu lòng, cô ấy lợi dụng anh để đạt được mục đích của mình. Cô ấy bất chấp tất cả để tặng anh một vết đâm xuyên tim.

Ánh mắt lúc ấy của cô ấy? Cười cợt... hay xem anh chẳng ra gì? Yêu thương là không đủ... yêu thương là không đủ..

Shinichi tỉnh dậy, toàn bộ suy nghĩ và tính cách đã đổi khác. Tuyệt đối không được tin nữ nhân.. tuyệt đối không..

Đôi lông mày khẽ chau lại, Kagami là người mà anh gặp cách đây mười năm. Lúc ấy cả hai chỉ là những đứa trẻ mới trưởng thành. Cô ấy làm anh cảm thấy ấm áp, không bao giờ có thể tưởng tượng được.. sau này lại trở thành vợ anh.

Thế nhưng, ngày động phòng với cô.. anh phát hiện, cô sớm đã là của kẻ khác. Anh hung hăng, chạy vào nữ nhân duy nhất thuộc về mình, siết chặt cô

trong tay. Anh biết, cô ấy tuyệt đối sẽ không phản lại anh. Tuyệt đối không.

Lí do nào khiến anh tin tưởng cô? Anh không biết.. Chỉ là cuộc sống của anh quá khó khăn, thứ gì cũng phải dành lấy, thứ gì cũng phải đấu tranh mà có được. Chỉ có cô, anh chưa từng muốn đấu tranh. Cô là của anh, tuyệt đối toàn bộ đều là của anh.

Tình cảm của anh với cô là gì, anh không biết.

Anh sẵn sàng trách phạt cô, chỉ để Kagami vui lòng? Shinichi cười thầm, anh căm ghét cô. Vì sao lao vào vòng nguy hiểm, để Kagami phía sau? Anh ghét cô cứ làm ra vẻ mình phải bảo vệ, phải nhường bộ Kagami.. Bắt cô quỳ xuống, vũ nhục với Kagami.. họa chẳng sẽ làm cô đau lòng? Làm như thế, phải chăng cô sẽ thấy nhục nhã? Anh ghét cái kiểu cô cứ im lìm như thế, không giải thích. Anh sẽ tin cô, tuyệt đối sẽ tin cô. Nhưng cái đối lại, cô không hề giải thích dù là một câu.

Anh ghét nhìn thấy đôi mắt màu thạch anh mênh mông buồn, anh thật sự không yêu cô. Chỉ là, không thể tin được một ngày nào đó, bên cạnh mình sẽ không còn cô nữa.

Anh đưa cô đến phủ tướng quân, hấn hứa với anh, không tổn hại cô dù chỉ là một chút. Hấn có làm thế không? Anh không biết, nhưng giờ có muốn cũng chẳng thể hiểu hấn. Biết đâu, hấn đã xuống đến tầng thứ mười tám của địa ngục rồi ấy chứ. Shinichi đã tàn sát toàn bộ phủ, anh chường mắt với hấn lâu rồi. Chỉ có thể lấy lí do này để giết hấn.

Lợi dụng Ran? Chỉ có cô mới đủ sức làm toàn bộ phủ thành biển máu. Già trẻ lớn bé đều không tha. Cô là vương phi của anh, của anh.. Shinichi khó chịu. Cô là của anh, phải. Anh nhiệm vụ mọi thứ đều dễ dàng như thế... nhưng khi đối diện với cô, với cái nhìn thăm thẳm của cô.

Anh hiểu ra, cô ấy đau đớn đến nhường nào. Đồ ngốc.

Gió gào thét ngoài hiên, Shinichi nhìn về chiếc giường quen thuộc. Không có cô, cũng chẳng còn hơi thở đều đều trong mỗi giấc mơ của cô.

Đẩy cô đi, là tự cô muốn, vậy mà anh vẫn không ngăn nổi mình nhớ đến cô. Cô ấy không giống Kagami, cũng không hề làm anh bận lòng như Kagami..

Cô ấy không yếu đuối, cũng chẳng bao giờ dựa vào anh mà khóc.

Cô ấy sẽ không bao giờ ngừng lại, cô ấy nói yêu anh. Cô ấy ở đây, ngay đây chải lại mái tóc.

Cô ấy mỉm cười, nụ cười phớt lờ đi ra ngoài hoa viên.

Cô ấy như một du hồn, vờn quanh anh mỗi suy nghĩ...

“Ran...” Anh gọi thầm tên cô, thật khẽ...

Bạn đang đọc truyện *Rực Rỡ Mầu Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chapter 11

Vời tất cả những tình yêu, hạnh phúc và niềm tin~

Ta lang thang trên những bước đường một mình.

Ran thả bộ trên con đường trải đầy lá phong, lòng miên man suy nghĩ. Nhưng cánh phong rơi ngay tầm mắt, cô đưa tay, bắt vội vàng. Phong vẫn vậy, tràn ngập một khoảng trời. Ran thở nhẹ nhàng, để cảm xúc chợt đến nhanh chóng tàn lụi theo cơn gió đầu thu. Cô tự hỏi, hôm nay sao tâm trạng không ổn định được.

Một bàn tay chạm vào cô từ phía sau, Ran quay lại. Để mình lạc trong khoảng không mênh mông màu trời.

Nồng nàn, tràn đầy dư vị? Ran lắc đầu, đó họa chăng chỉ là cảm giác của riêng cô.

“Nàng vẫn khỏe chứ”

“Shinichi”

Anh không trả lời, lồng tay vào bàn tay cô và kéo đi. Ran không hiểu, vì sao mình không rút tay ra khỏi đó. Chỉ cảm thấy cảm giác dần hư hao, chỉ còn lại tiếng đập rộn ràng của trái tim. Cứ thế, anh và cô đi giữa rừng phong. Lá phong đỏ rực, nhuộm đậm một góc đường. Ran miên man theo triền gió,

ánh mắt cũng dần trở nên yên bình hơn.

Anh ở đây, không rõ lý do.

Anh ở đây, ngay bên cô.. không hề có những oán hận trước kia. Ran tự hỏi, có phải sự xuất hiện của anh, là thứ duy nhất giải tỏa cho cô ra khỏi mọi thứ. Có phải chỉ đơn giản như vậy?

Bàn tay anh khẽ chạm, Ran băng quơ ngược lên.

“Có gì lạ à? Vì sao nàng nhìn ta như thế?”

Ran khẽ cười, nụ cười trẻ con. Chúng làm Shinichi hơi sững lại, rồi một thoáng chốc lại ngơ ngẩn. Cuối cùng, anh cũng thoát ra khỏi cảm giác nhất thời. Chỉ còn lại chút suy nghĩ trong đôi mắt ấy.

Anh nhớ lại một điều gì đó. Đôi mắt anh không hề vui vẻ, chỉ có nỗi buồn, và những kí ức. Ran không hiểu, anh rốt cục là có chuyện gì. Chợt bàn tay anh kéo cô về phía mình, khẽ ôm lấy cô vào lòng. Ran giật mình, không quen với sự động chạm của anh. Nhưng Shinichi không hề dùng lực, chỉ giam cô trong vòng tay của mình, không giải thích, không hề một câu nói nào phát ra từ môi anh. Ran chỉ biết đứng yên, trong lòng anh. Để yên cho bàn tay khẽ ghì chặt.

“Ran..”

Ran không nói gì. Đầu đó, là phong là đà roi.

Ánh mắt Kagami nhìn anh đầy hoảng loạn, Shinichi nhìn cô, không chút xúc cảm.

Cô không biết nên làm gì, vội vã đẩy người đang ôm ghì mình ra. Nhưng ánh mắt ấy vẫn không hề có chút gì gọi là tội lỗi. Shinichi cười nhạt.

“Phải chăng.. đó là người nam nhân của nàng?”

Kagami lặng yên, người bên cạnh vẫn siết chặt tay cô. Không hề có ý định buông ra, Shinichi quay đầu. Không nhìn lại Kagami, cũng không hề có ý định làm gì cô. Anh buông thả bước chân, đến rừng phong.

Bóng dáng ấy, hiu hắt. Cô nhìn lơ đãng về một cánh phong.

Đỏ, mệnh mông, xoay tít, là đà, nhẹ roi.

Shinichi lấy lại chút xúc cảm. Rồi nghẹn đắng mà buông Ran ra. Tiếng vút từ phía sau sượt qua, Shinichi vội vã ôm Ran ngã nhào xuống nền đất.

Ran không dám nói gì, ngây ngô nhìn về phía toáng người mặc áo đen. Trên tay là cung và những vũ khí. Ran không nói gì, chỉ đứng dậy, nhưng Shinichi kéo cô lẩn qua một bên, trên tay anh không hề có kiếm, cũng chẳng hề có một vật gì để gạt cung.

Ran im lặng, đứng lên. Shinichi đứng phía trước cô. Đôi mắt quan sát xung quanh.

Ran nhìn anh, rồi chợt môi rung lên.

“Shinichi, người họ cần là chàng, chàng đi đi... em sẽ không sao”

Shinichi vẫn yên lặng. Siết chặt áo choàng trong tay. Ran lay động anh, cô chỉ thờ thật nhẹ bên tai anh.

“Em không sao đâu, chàng nên đi đi.. người chàng cần bảo vệ, không phải em..”

Shinichi vẫn yên lặng, gió lay, cơn mưa phong lay động.

“Kagami? Nàng muốn nói thế chăng?”

Ran yên lặng, đứng lùi lại. Cô quay đầu, cố gắng chạy đi. Như thế này, họ sẽ đuổi theo cô chăng? Hay họ sẽ ở lại? Cô biết, mình ở đó chỉ làm anh bận rộn thêm.. Shinichi quay đầu, thấy tốp người chạy theo Ran. Cung đã giương lên. Giọng anh như hòa với gió, nhạt mất đi.

Phong roi, hòa với tiếng gào thét bên tai.

Ran nghe thấy hàng vạn mũi tên phóng vào mình. Tiếng vút cứ thế xé gió lao đi.

Shinichi không hề đuổi theo, cũng không có ý định như thế thì phải. Ran nghe tim mình chậm lại một nhịp, cuối cùng thì vẫn như thế này chăng?

Mũi tên đầu tiên, làm chiếc váy cô khẽ nhàu nát. Ran cảm thấy mắt mình khẽ cay, gió cứ thế xoa lên môi cô. Ran vẫn tiếp tục chạy, cô biết nếu dừng lại.. kết cục chỉ có cái chết.

Shinichi... anh ở đâu? Ran thầm gọi, những vẫn biết, sẽ chẳng có ai trả lời.. Cô thấy mình cay đắng. Anh không hề có chút tình cảm nào với cô, những

yêu thương chỉ mình cô nguy tạo. Những lời nồng nàn chẳng qua là những lòng thương hại của anh đến cô chăng?

Cô không biết, anh ở đó, và sẽ sống... là được.

Mùi tên thứ hai, sượt qua da, để lại trên má một vết xước thật sâu..

Ran nhìn thấy những lá phong, những con gió bay trong trời gió.. Đau, rất, bỏng..

Tất cả như một cơn sóng, cuốn trôi tất cả..

Bạn đang đọc truyện *Rực Rỡ Màu Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đoạn Kết

Rực rỡ màu phong

Gió vẫn miên man thổi... từng bụi phấn được gió đưa đẩy.. thả nhẹ trên cánh đồng hoang vu..

Ran âm thầm nhìn những lớp bụi sau lưng họ, trống rỗng có, đầy dọa có. Nhưng trên hết là một cảm giác không thể diễn tả thành lời.

Cung tên lại vung vẩy, những tiếng cười vang bên tai Ran. Cô biết, chuyện gì đến nhất định phải đến, cô vẫn đang chờ đợi, vẫn chờ đợi có người xuất hiện. Nhưng không thể có chuyện đó được. Sau lưng cô, vẫn là một khoảng không trống rỗng.

Đôi mắt xanh tím khẽ chớp, rồi trong thoáng chốc, cô thấy miệng mình ngập một mùi vị đắng chát, ước gì anh ở đây. Tim cô đập thình thịch, cô muốn gào lên, nhưng nỗi sợ khiến cô không nói được gì. Một âm thanh cũng không hề.

Ran nghe thấy tiếng gió, tiếng đàn ca.. cùng mùi hương đinh lăng trước cửa mỗi sáng.

Vút, âm thanh đáng sợ bên tai. Từng chút một, chạm vào da thịt cô, rồi để lại những vết sâu.

Ran nhớ, đã từng có một cuộc sống trước đây... không âu lo, không thổn thức.. chỉ có trách nhiệm. Ran nhớ, tất cả những gì đã từng diễn ra.

Máu lạnh lạnh, cả thân thể như biểu tình.

Cô thật sự nhớ, cách anh ôm lấy cô. Để rồi rót vào tai cô hơi ấm, một chút thôi, len qua nỗi nhớ.. để lại chút dư âm.. chúng khiến cô như choáng tỉnh, miên man buồn.

Cung tên, đau đớn, cùng những vết thương. Ran thấy nền đất dưới chân. Cô mệt rồi, cô thật sự chỉ muốn ngủ thôi. Ran khẽ cười, nghe lòng nhẹ tênh. Miên nhiên với đau đớn, chai lì với tổn thương...

Yêu thương là không đủ...

Ran nhớ, rừng phong. Nhớ những con gió miết nhẹ, nhớ những đoạn buồn miên man, cô nhớ.. cách vuốt ve những lá phong, thả nhẹ, rồi lại thả bộ trên con đường phong đỏ.. Cô thật sự nhớ..

Yêu thương là không đủ...

Ran lầm nhẫm, nghe gió vi vu bên tai, hạnh phúc trôi đi, tự cô không làm chủ được...

Yêu một người, không phải là do cô quyết định, cô chỉ muốn làm tất cả những gì để anh.. để trả ơn anh.. Ấy thế, mà trong tim vẫn luôn trông ngóng.

Trái tim cô dần chai với cảm giác, yêu cũng chẳng dám nói, thậm chí ở bên anh cũng không thể.. Thứ cô làm, phải chăng chỉ là cố gắng để mình không bao giờ hối tiếc nữa chẳng.

Cô đứng dậy, nhìn thấy quang cảnh mờ đi, cô không trụ được nữa rồi, khó chịu, cả cảm giác đau đớn ngập tràn tất cả này, chúng làm cô khẽ sợ hãi. Họ vẫn đứng đó, tay nắm chặt dây cung.. Cuối cùng, mọi thứ sẽ kết thúc ở đây.. kết thúc ở đây.

Ran trầm ngâm, anh không đến.. anh sẽ không đến..

Cô nhắm mắt, cảm giác mơ hồ ủa về. Tiếng la hét vang lên, Ran sững sờ, thấy anh đứng trước mặt từ bao giờ, cô cảm thấy lòng buồn vui lẫn lộn, một

chút gì đó khiến cô khó chịu. Sao anh lại đến đây? Anh đứng chắn trước cô, trước những mũi tên đang bắn tới. Ran thấy anh vất vả gạt gió đẩy tên đi, cô lùi lại, nhưng lập tức bị anh đẩy ra xa. Ran nhìn thấy anh giữa vòng tên, chỉ một giây nữa thôi, một giây nữa thôi..

Tên phóng đến, Ran bị ngã dưới sàn, cô thấy choáng váng.

Anh không được chết, anh không được..

Ran mơ hồ thấy tim mình đập chậm rãi, một nhịp, rồi hai nhịp.. nặng nề trôi qua..

Shinichi..

Ran thầm gọi tên anh, trước mắt cô, là cả một trời phong đỏ rực..

Cô nhớ gió, cô mệt nhoài, cô như lang thang giữa những con đường chỉ mình cô bước..

Yêu thương là không đủ..

Vậy để em.. ra đi.

Để những yêu thương này là mãi mãi..

Để gió mang những yêu thương đến anh..

Để rồi không bao giờ vụt tắt..

Ran thở nhẹ nhàng, ôm lấy anh, cơn mưa tên vẫn ở sau lưng, buốt giá, lạnh lẽo.. Nụ cười khẽ nở, đầy huyền ảo. Cô không nói gì, chỉ có thể làm thế này...

Shinichi ngỡ ngàng, anh nhìn những toáng quân của mình sau lưng, từng kẻ một, một bãi chiến trường trước mắt, Ran nhìn chúng, anh ổn rồi..

Cô thấy đau kinh khủng, cả thân hình run rẩy.

Shinichi không biết nên chạm vào đâu đầu tiên, anh không dám ôm cô, cũng chẳng thể chạm vào.

“Ran... nàng đau không?”

Ran nhìn anh, không biết nên nói gì, cô khẽ lắc, máu cứ thế tuôn theo vết thương còn chưa lành. Shinichi cảm thấy giọng mình khàn đi.

“Ran, nàng.. phải cố lên, chúng ta sẽ cùng nhau về nhà..”

Ran định mấp máy câu gì đó, nhưng cô chỉ thấy hơi thở yếu dần đi, một chút sức lực cũng không có. Shinichi ôm lấy cô, bắt chập những vết thương từ thân thể cô.

“Ran, ta cấm nàng nói, nàng tuyệt đối không được nói.. chúng ta sẽ cùng nhau về nhà, ta sẽ cứu nàng.. nhất định cứu nàng..”

Ran chạm vào má anh, gạt đi lớp bụi bên má anh.

“Để em đi... Shinichi”

“Nàng đã hứa không phản bội ta.. nàng tuyệt đối không được rời khỏi ta.. Ran.....”

Ran yên lặng, bàn tay cô muốn siết lấy, muốn ôm lấy anh, nhưng họa chăng đó chỉ là trong những giấc mơ của cô..

Ran khẽ cười, hơi thở vẫn vậy, hiu hắt từng đợt.

“Để em đi... “

“Ran.. không được.. “

Ran không nói gì, bật ho một tràng thật dài, Shinichi siết lấy cô, như một tấm màn mỏng treo trước gió. Anh ôm lấy cô, cứ sợ mình buông tay, mọi thứ sẽ thật sự biến mất..

Ran im lặng, nép trong lòng anh một chút..

“Em yêu chàng.. “

Ran nhắm mắt, để mình lạc trong những giấc mơ.. Bàn tay cô khẽ buông, trước mắt cũng dần tối lại. Shinichi nhìn thấy cô, bàn tay khẽ rơi giữa không gian..

Anh nhìn cô, một chút biểu cảm cũng không có. Anh chợt cười, anh bật cười. Cả thế giới này, liệu có công bằng với anh không? Cơ bản thì anh sai điều gì?

Ôm lấy Ran trong tay, anh đứng dậy, cố gắng không va vấp..

“Ran.. chúng ta về nhà thôi, rồi nàng sẽ là một nữ nhân ngoan ngoãn... một người vợ mà ta thương yêu suốt đời..”

Ran không trả lời, chỉ có gương mặt bình yên say ngủ. Shinichi mỉm cười, nụ cười của anh như lạc đi.

“Chúng ta về nhà nào, nàng ngủ đi.. ái thôi”

Shinichi chậm rãi bước, đầu đó, một chiếc lá phong rơi xuống, đáp lại trên vai anh..

...

Thời gian trôi, để lại vết hằn sâu..

Từng giờ một, phong vẫn rơi. Gió vẫn đưa, người ấy vẫn ngồi.

Đôi mắt xanh hoang dại, nét vô thần dần mất đi. Phong rơi, đậu lại trên vai..

Có ai đó ở đó, một chút thôi. Nàng mỉm cười, giọng ngân nga. Đôi mắt xanh tím khẽ bồi hồi.

Có ai đó trong màu lá, ánh mắt buồn mênh mông, cùng giọng nói luôn nhỏ giọng. Trầm buồn, ngắt quãng sau những giấc mơ..

Có ai đó khẽ ôm lấy anh từ phía sau, chậm rãi vuốt ve, rồi lại nhanh chóng rời đi.

Anh khẽ ho, thấy lồng ngực phập phồng lên xuống.

Trái tim đáng ghét này, sao còn chưa ngừng đập? Anh khẽ xuyên xao, rồi lại chậm rãi đứng dậy.

Miền đắng chát, cảm giác như dần mất đi. Thứ quan trọng trong đời anh, là gì? Anh cũng không còn nhớ, bên tai chỉ nghe tiếng gió.. Kí ức dừng lại ở bên ngày hôm đó..

Người con gái ấy, là người anh yêu..

Người con gái ấy, là người anh có nín cũng chẳng giữ được.

Nên vui hay buồn?

Shinichi mỉm cười, thấy cơn gió dần lạnh hơn.

Rừng phong xao động, lá phong đưa, xoay tít, là đà, rơi.

Cô không còn ở đây nữa, không còn ở đây nữa.. một người, mà anh đã tự chọn cách đẩy xa tâm tay của mình. Shinichi thấy trống rỗng.

Hơi thở chậm dần, nàng nói dối, rõ ràng là nàng không bao giờ tỉnh lại..

Shinichi thờ nhẹ, để chút cảm xúc trôi qua, rồi lướt trên tất cả.

Là vì ai, mà đêm ngày trông ngóng..

Là vì ai, mà ta thấy như mất cả thế gian...

Không một ai, có thể bước vào.

Không một ai, thay thế được nàng..

Phong vẫn rơi.. ướt đầm kí ức..

Hơi thở nghẹn lại, rồi những cảm xúc vỡ tràn ra.

Nàng ở đâu? Sao ta thấy xung quanh toàn là vỡ nát...

Nàng ở đâu... Sao đi mãi chẳng quay về?

Yêu thương là không đủ...

Yêu thương chưa bao giờ là đủ...

Kí ức màu phong.. rơi, xoay tí..

Một giọt nước khẽ rơi, tan vào gió. Để lại chút vết thương trên mặt đất..

Rồi chúng ta sẽ lại gặp nhau.. tuyệt đối đến chân trời góc bể, chúng ta sẽ lại gặp nhau..

~The End~

Bạn đang đọc truyện *Rực Rỡ Màu Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.